

t 8
12
011

Small, partially obscured text on a yellowish paper fragment, possibly a library label or archival note.

107
94
98
—
299

217
79
143
—
399 ✓

106
265
128
—
499

289 2
176
235
—
700

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΠΕΡΙ ΚΙΟΥ

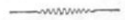
ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣΑ

ΥΠΟ

Χ. Κ. ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

Ἡ παρῶσα αὕτη περὶ Κίου πραγματεία συγγέγραπται μὲν
νεωστὶ ὑπὸ Χ. Κ. Κοκκινάκη, ἐκδίδεται δὲ ἤδη πρῶ-
τως δαπάνῃ τῶν φιλοπατρίδων καὶ φιλογενεστάτων
συνδρομητῶν ἐγχωρίων τε καὶ ἀλλοδαπῶν

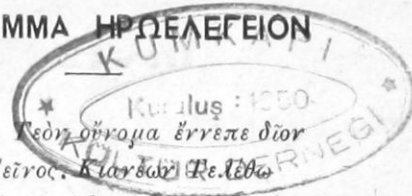
Ἄδεια τοῦ Αὐτοκρ. Ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1895

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΗΡΩΕΛΕΓΕΙΩΝ

Δέλιος μικύλη, Τεόν ὄνομα ἔρνεπε διόν
Ἱστορίη, Ξεῖνος. Κίον δὲ Πελῶ
Κυδαλίμου πτόλιος μάλα, ἠδ' ἀρχαιοτάτης τε
Τῆς δήος Κτιστῆρ ἔπλετο ἀτρεκέως
Ἡρωσ ἀρχαῖος, Τηλεκλυτὸς Ἀργεοναύτης,
Τοιότε ἐνδοξον Τοῦνομα ἔσχε Κίος.

Ἔτερον ἐν τῇ καθομιλουμένῃ

Ἡ βίβλος ἄγε λέγε μοι τ' ὠραῖον ὄνομά Σου
Χωρὶς καμμίαν συστολήν· λέγε μὲ τὰ σωστά σου.
Ἐγὼ, φίλε φιλάρχαιε! εἶμαι ἢ Ἱστορία
Τῆς περιδόξου καὶ λαμπρᾶς πάλαι τῇ ἀληθείᾳ
Εὐδαίμονος πατρίδος Σου, ἣτις κτίσμα τοῦ Κίου
Τοῦ Ἀργοναύτου Ἡρωσος ὑπῆρχε τοῦ αἰδίου,
Ὅστις ταύτην ἀνέκαθεν ἀνήγειρεν ἐνταῦθα
Μὲ καλλογῆν ἀνήκουστον· ἐφ' ᾧ καὶ μετὰ ταῦτα
Ἐπὶ πολλὰς ἐσώζετο ἡλίου περιόδους
Μὲ δαψιλεῖς κ' εὐδαίμονας, ὠραίας τε προσόδους.
Ταῦτα νῦν πάντα, φίλτατε· γὰρ ἱστορήσω θέλω
Πρὸς γυνῶσιν σὴν, καὶ μίμησιν τῶν ἀπογόνων μέλλω.
Ὅθεν ἐμπρὸς βαδίσετε, ἐμπρὸς, καὶ μὴ φοβεῖσθε·
Ἀπόγοροι Ἀργοναυτῶν εἶσθε, καὶ μὴ ποιεῖσθε.

ΠΙΝΑΞ

*Τῶν ὄσα περίεργα ἐμπεριέχονται ἐν ταύτῃ τῇ
περὶ Κίου πραγματεία*

- Α'. Τί ἐστὶ μυθιστορικῶς χρυσόμαλλον δέρας, καὶ τί κυρίως καὶ ἀληθῶς ;
- Β'. Πόθεν ἔλαθε τὴν μυθιστορικὴν του ἀρχὴν τὸ χρυσόμαλλον αὐτὸ δέρας ;
- Γ'. Ποῦ εὐρίσκατο ; καὶ πῶς εὐρέθη ἐν Κολχίδι ;
- Δ'. Τίνες ἐλέγοντο Ἀργοναῦται καὶ πόθεν ὠνομάσθησαν ;
- Ε'. Τίς ἀπέστειλε τοὺς Ἀργοναύτας εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ διατί ; καὶ πόθεν ;
- ΣΤ'. Πότε ἐγένετο ἡ Ἀργοναυτικὴ αὕτη ἐκστρατεία ;
- Ζ'. Οἱ Ἀργοναῦται ἀπερχόμενοι εἰς Κολχίδα διὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας, τί ἤθελον ἐδῶ εἰς Κίον ;
- Η'. Πόσοι ἦσαν οἱ Ἀργοναῦται, καὶ τίς ἦτο ὁ ἀρχηγὸς αὐτῶν ;
- Θ'. Τί περίεργον συνέβη ἐν τῷ μυθῷ τῆς Κίου πρὶν τῆς ἀνεγέρσεώς της ;
- Ι'. Ἀναγκάζοντες οἱ Ἀργοναῦται ἐκ τοῦ Κιαίου κόλπου ποῦ διηθύνθησαν ;
- ΙΑ'. Τί συνέβη αὐτοῖς ἐν τῷ Βοσπόρῳ, ἢ στομίῳ τοῦ νῦν καταστένου τῆς Κων)πόλεως ;
- ΙΒ'. Τί ὑπῆρχεν ἐκεῖ ;
- ΙΓ'. Πῶς διέβησαν οἱ Ἀργοναῦται ἀσφαλῶς τὰς Κυανέας συμπληγάδας, καὶ τί ἦσαν αὗται ;
- ΙΔ'. Διαβάντες ἀσφαλῶς οἱ Ἀργοναῦται τὰς συμπληγάδας ποῦ διηθύνθησαν ;

- ΙΕ'. Πῶς κατώρθωσαν νὰ συλήσωσι τὸ μυθιστορικὸν χρυσόμαλλον δέρας ;
- ΙΣΤ'. Τί ἐπραξεν ἀκολούθως ἡ προδότις θυγάτηρ τοῦ ξενοκτόνου Αἰήτου Μηδεία ;
- ΙΖ'. Τί δὲ μετὰ τὸ πραξικόπημα τοῦτο τῆς Μηδείας συνέβη ;
- ΙΗ'. Ἐπανεληθόντες οἱ Ἀργοναῦται ἀβλαβεῖς ἐκ τῆς Κολχίδος καὶ σῶοι, πλὴν τοῦ τῆς Ἀλκμήνης υἱοῦ Ἡρακλέους, καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ υἱοῦ Ἰγλα, ποῦ διεσώθησαν μὲ τὸ μυθιστορούμενον χρυσόμαλλον δέρας ;
- ΙΘ'. Πότε, καὶ πῶς ὁ ἡμέτερος πρόπαππος Ἀργοναύτης Ἡρωῶς Κίος ἔκτισεν ἐνταῦθα τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ Κίον, καὶ πῶς τὴν ἐξησφάλισε ;
- Κ'. Τίς ἐξεστράτευεν ἔπειτα ἐνθάδε ἀδίκως ; καὶ μὲ πόσα πλοῖα ;
- ΚΑ'. Πόσον χρόνον κατὰ Πλούτρχον ἐπολιόρκει τὴν Κίον ;
- ΚΒ'. Πῶς τὴν ὑπέταξε ; καὶ ἀποῦ τὴν ὑπέταξε, τί ἔκαμε τοὺς κατοίκους της ;
- ΚΓ'. Τί σόφισμα καὶ στρατήγημα ἐμηχανεύθησαν αἱ Κιανοὶ κυρίαὶ ὑπὲρ σωτηρίας τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ καθειργμένων συζύγων αὐτῶν ;
- ΚΔ'. Τί ἐπραξε πρῶτον ὁ πολιορκητὴς διὰ τὸ στρατήγημα ἐκεῖνο τῶν Κιανῶν γυναικῶν ;
- ΚΕ'. Τί δὲ ἔκαμε μετὰ τὸν θυμὸν του ;
- ΚΣΤ'. Τίς ἐξιστορεῖ τὸ μηχανορράφημα τῶν Κιανῶν γυναικῶν ; καὶ ποῦ ;
- ΚΖ'. Τί ἄλλα περίεργα ἐξιστορεῖ ὁ Πλούταρχος μετὰ τὴν ἀρετὴν τῆς φιλανδρίας ;
- ΚΗ'. Ἀπερχόμενος ἐντεῦθεν ὁ ἀδίκος πολιορκητὴς Φίλιππος, τί ἔκαμε ;

- ΚΘ'. Ὁ Προυσίας παραλαβὼν παρὰ Φιλίππου τὴν Κίον, τί ἔκαμε ;
- Λ'. Μετὰ θάνατον τοῦ Προυσία τί ἐγένετο ;
- ΛΑ'. Περὶ τῶν ἀρχαιοτάτων κατοίκων τῆς Κίου τί θετικὸν λεκτέον ;
- ΛΒ'. Ὡς ἐκ τῶν τυχαίων ἀνακαλύψεων πῶς πρέπει τις νὰ τοὺς χαρακτηρίσῃ τοὺς παλαιτάτους κατοίκους τῆς Κίου ; κτλ.

ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ ΠΕΡΙ ΚΙΟΥ

§. 1. Προκειμένου νὰ διαλάβῃ τις καὶ νὰ ἐξιστορήσῃ τὰ περὶ τῆς ἀρχαιοτάτης, εὐδαιμονιστικῆς, καὶ ἐμπορικωτάτης ταύτης πόλεως Κίου, ἀνάγκη ἀπόλυτος ἵπάρχει νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὰς παλαιτάτας καὶ ἀρχαιοτάτας μυθιστορικὰς πηγὰς, ἀφ' ὧν δύναται νὰ ἀρυσθῇ καὶ νὰ ἀντλήσῃ νάματα ἀφθονα ἰδεῶν καὶ ἐννοιῶν, αἵτινες οὐ μικρὰν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν ἀπ' ἀρχῆς ἐκ τοῦ μὴ ὂντος εἰς τὸ εἶναι παραγωγὴν αὐτῆς καὶ ἀνέγερσιν, καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας ἐκείνης, δι' ἣν πρῶτως καὶ κυρίως ἔλαβε τὴν ὑπαρξίν της ἡ φιλιτάτη ὑμῖν αὕτη πατρίς Κίος. Καὶ δὴ ὀρχόμενοι λέγομεν πρῶτιστα καὶ πρὸ πάντων περὶ τῆς μυθιστορικῆς ὑπάρξεως ἐκείνου, ὅπερ προὐκάλεσε τὴν περιβόητον ἐκείνην ἐκστρατίαν τῶν Ἀργοναυτῶν· οὐδὲν δ' ἄλλο ὑπῆργεν ἐκεῖνο, εἰμὴ τὸ περιλάλητον χρυσομάλλον μυθιστορικῶς δέρας τὸ ἐν Κολχίδι, ὅπερ κυρίως καὶ ἀληθῶς οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰμὴ, ὡς οἱ Ἱστοριογράφοι μᾶς διηγοῦνται καὶ μᾶς ἐξιστοροῦσι, θησαυρὸς ἀκένωτος, ὅντινα οἱ Ἀργοναῦται ἐκστρατεύσαντες ἐκεῖσε ἐσύλησαν· πόθεν δὲ ἔλαβε τὴν μυθιστορικὴν του ταύτην ὑπαρξιν καὶ ὀνομασίαν, ἀκούσατε·

§. 2. Ὑπῆρξε τὸ πάλαι, κατὰ τὰς μυθιστορικὰς παραδόσεις, Ἀθάμας τις, υἱὸς μὲν τοῦ Λιόλου, υἱοῦ τοῦ Ἰππότα, ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λιγύας, ὅστις Λῆλος θεὸς, ἢ ταμίας ὑπῆρχε τῶν ἀνέμων, καὶ κατέκει ἐν μιᾷ νήσῳ τῶν ὑπ' αὐτοῦ καλουμένων Λιπαρέων καθ' ἄλλους δὲ ὁ Ἀθάμας ὑπῆρξεν υἱὸς, ἢ ἑγγονος τοῦ Ἐλληνων τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος καὶ τῆς νύμφης Ἀρσηίδος. Ὁ δὲ

Ἕλληνας οὗτος, παρ' οὗτινος παρωνομάσθησαν ἔπειτα κατὰ Θουκιδί-
δην ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος Ἕλληνες, ἐβασίλευεν ἐν
Θεσσαλίᾳ· τούτου δὲ πάλιν τοῦ Ἕλληνος ὁ πατήρ Δευκαλίων ὑ-
πῆργεν υἱὸς τοῦ Προμηθέως καὶ τῆς Κλυμένης, ἢ τῆς Πανδώρας,
καὶ βασιλεὺς τῆς Θεσσαλίας, ὅστις, ὡς εἴρηται, ἐγέννησε τὸν Ἕλ-
ληνα καὶ τὸν Ἀμφικτύωνα, παρ' οὗτινος συνεστήθη καὶ παρωνο-
μάσθη τὸ ἐν Θερμοπύλαις Ἀμφικτυωνικὸν Συνέδριον, καὶ τὴν Με-
λανθῶ, ἢ Κλυμένην, ἐξ ἧς κατὰ τοὺς Μύθους ἐγέννησεν ὁ Ποσει-
δῶν τὸν Δελφόν, παρ' οὗτινος πάλιν παρωνομάσθη ἡ πόλις Δελ-
φοί, ἢ πρότερον καλουμένη Πυθῶ διὰ τὸν Πύθιον Ἀπόλλωνα, ὅστις
κατὰ τοὺς Μύθους ἐφάνευσεν αὐτόθι τὸν Δράκοντα Πύθωνα, καὶ
παρωνομάσθη ὁ Ἀπόλλων Πύθιος. Αὕτη δὲ ἡ πόλις Δελφοί, ὅπου
τὸ πάλαι ὑπῆρχε τὸ περίφημον Μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος
κειμένη ἐπὶ τῆς Μεσημβρινῆς ἄκρας τοῦ Παρνασσοῦ, καλεῖται τὴν
σήμερον Καστοί.

§. 3. Διασωθεὶς δὲ ὁ πρόπαππος τοῦ Ἀθάμαντος Δευκα-
λίου μετὰ τῆς συζύγου του Πύρρας ἐντός τινος Λάρνακος ἀπὸ τὸν
ἐπ' αὐτοῦ συμβάντα κατὰ τοὺς Μύθους ἐν Θεσσαλίᾳ κατακλυσμόν,
παρήγαγεν ἔπειτα κατὰ τὴν μυθολογίαν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐκ
τῶν λίθων ὡς ἐξῆς· Ὅτι ὅσους μὲν λίθους ἔρριψεν αὐτὸς ὀπισθὲν του,
παρήχθησαν αἱ ἄνδρες· ἐξ ὧν δὲ ἔρριψεν ὀπισθὲν τῆς ἡ σύζυγός του
Πύρα, παρήχθησαν αἱ γυναῖκες, ἅπερ ἀλληγορούμενα σημαίνουσι
τὸν πολιτισμὸν, δι' οὗ ἐξηυγένισε καὶ ἐπολίτευσε τοὺς ἐπ' αὐτοῦ
ἀνθρώπους, ὅπερ οὐδ' ἀμῶς παράδοξον· οὐδὲ ἄλλως εἶναι πόρρω που
τῆς ἀληθείας νὰ παρεμορφώθῃ ὁ ἐπὶ τοῦ Νῶε συμβᾶς παγκόσμιος
Κατακλυσμός (α) ὑπὸ τῶν Μύθων, οὔτινες περιώρισαν αὐτὸν ἐν μόνῃ

(α') Ὅτι ὁ ἐπὶ Νῶε κατακλυσμός ὑπῆρξε παγκόσμιος ἐκτός τῆς ἀναν-
τιρρήτου καὶ ἀδιαφιλονεικίτου τῆς Ἀγίας Γραφῆς μαρτυρίας, ἧτις ὑπάρχει
λόγος τοῦ ἀπειροσώφου καὶ ἀπειροδυνάμου Θεοῦ, ἔρχομεν καὶ ἄλλας πηγὰς
μαρτυρούσας αὐτὸν ἐξ ὧν δυνάμεθα νὰ πληροφρηθῶμεν, τὴν περὶ τούτου

τῇ Θεσσαλίᾳ· καὶ καθὼς ἔπειτα, ὡς ἀποφαίνεται ἡ Ἀγία Γραφή,
ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Νῶε, ἧτις συνέκειτο ἐκ τῶν τριῶν ἐκεί-
νων παίδων, Σὴμ, Χάμ καὶ Ἰάφρεθ, ἐπολυπλασιάσθη πάλιν τὸ γέ-
νος τῶν ἀνθρώπων, οὕτω καὶ κατὰ τοὺς Μύθους καὶ ἀπὸ τοὺς λί-
θους, τοὺς ὁποίους ἔρριψεν ὀπίσω του ὁ Δευκαλίων, παρήχθησαν αἱ
ἄνδρες, ἀπὸ δὲ τοὺς λίθους, τοὺς ὁποίους ἔρριψε ὀπίσω τῆς ἡ σύ-
ζυγός του Πύρα, παρήχθησαν αἱ γυναῖκες

§. 4. Τέλος οὖν ὁ Ἀθάμας οὗτος βασιλεύσας κατ' ἀρχὰς ἐν
τῷ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενῷ, μετόκησεν ἔπειτα ἐν τῇ ἀπ' αὐτοῦ
κληθείσῃ Ἀθαμαντίᾳ τῆς Θεσσαλίας, ἧτις, Ἀθαμαντίς ἔκειτο πλη-

ἀδιαφιλονεικίτην ὑπάρξει. Κατὰ τὸ χιλιεστὸν ὀκτακοσιοστὸν τεσσαρακοστὸν
ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ ὑπάρχων ἐγὼ, συνδρομητὴς τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐκδι-
δομένης ἐφημερίδος ἡ «Ἀμάλθεια», ἧτις μέχρι σήμερον ἐξακολουθεῖ, νομίζω,
νὰ ἐκδίδεται εἶχον λάθει τότε τῷ ἔτους ἐκείνου ἐν φύλλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου
εἶχον ἀπαντήσει τὸ ἐξῆς περιεργότατον, ἐκεῖ πρὸς τοὺς ἄλλαις ἀνέγνων, ὅτι
ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ, (διέφυγέ μου τὴν μνήμην ἡ πόλις, ἐν ἧ' τὸ πε-
ριεργότατον τοῦτο συνέβη) ὑπῆρχε, λέγει τὸ φύλλον, μία πλάτανος πελωρία,
παναρχαιοτάτη, ἧτις ὑπὸ τινος ἀνεμοστρόβιλου, ἢ Σίφωνος ἐκρίζωθεῖσα
κατέπεσεν, ὑπὸ τὰς ρίζας τῆς ὁποίας ἀνεκαλύφθη μαρμάρινος, λευκοτάτη,
πλὰς πελωρίου μεγέθους, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχεν ἀναγεγλυμένη ἡ κιβωτὸς
τοῦ Νῶε μετὰ τῆς οἰκογενείας του. Ἐκ τούτου συνάγεται ἀναντιρρήτως, ὅτι
ὁ ἐπὶ Νῶε κατακλυσμός ἂν δὲν ὑπῆρχε παγκόσμιος, πῶθεν θὰ ἐγένωσκον αὐ-
τοὶ οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ τούτου, οἱ μόλις τότε, ὅτε ἡ ἀνακάλυψις αὐτῆ ἐγένε-
ται, μόλις πρὸ τριακοσίων ἐτῶν ἀνεκαλυφθέντες ὑπὸ τοῦ Ἀμερικού, ἵνα
καὶ τὴν εἰκόνα ταύτην ἀναγλύψωσιν ἐπὶ τῆς πλακὸς ἐκείνης, καὶ νὰ τὴν
θεσώσιν ὑπὸ τὴν πολὺ παναρχαιοτάτην καὶ προγενεστέρην τῆς ὑπὸ τοῦ Ἀ-
μερικού ἀνακαλύψεως τῶν παναρχαιοτάτην πλάτανων; Ἀλλὰ καθὼς ἐγὼ,
φίλοι ἀναγνώσταί, δὲν ἔχω τούτων γνώσιν καὶ ἀλήθειαν φυσικὴν, ἀλλὰ
μόνον ἱθικὴν, οὕτω καὶ ὑμεῖς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἐφημερίς αὕτη, ἐξακολουθεῖ
ὡς ἀκόμα μέχρι τούδε ἐν Σμύρνῃ, δύνανται οἱ φιλομαθεῖς καὶ περιέργοι νὰ
ζητήσωσιν, ἐκείθεν ἅπαντα τῷ ἔτους ἐκείνου τὰ φύλλα, καὶ διελθόντες νὰ
εἴρωσι τὰ ὅσα λέγω ἀνωτέρω πρὸς πληροφориάν των πλείονα.

σίον τῆς Κοπαίδος λίμνης παρὰ τῷ Ὀρχομενῷ, ὅπου πρότερον ἐβασίλευε. Συζευχθεὶς δὲ κατ' ἀρχὰς τὴν Νεφέλην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τὸν Φρίξον καὶ τὴν Ἑλλην μεταστάσης δ' ἐκείνης, ἦλθεν εἰς δευτέρον γάμον, συζευχθεὶς μετὰ τῆς Ἴνους τῆς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ὅστις ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀγῆνορος, τοῦ βασιλέως τῆς Φοινίκης, ἣ κατὰ τοὺς Μύθους υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιβύης, καὶ ἀδελφὸς τῆς περιφήμου Εὐρώπης, τὴν ὁποίαν ἐρασθεὶς ὁ Ζεὺς κατὰ τὴν μυθιστορίαν, ἤρπαξε μεταμορφωθείς εἰς ταῦρον καὶ ἀπίγαγεν εἰς Κρήτην. Τὸ ἀληθὲς ὅμως ἦν τοιοῦτον·

§. 5. Πλοῖόν τι ἐκ Κρήτης ἔλθόν εἰς Φοινίκην, ὅπερ εἶχε προτομὴν ταύρου, διὰ φραγὰς ἔφερον ἐκεῖθεν ἐμπορεύματα καὶ κοσμήματα. Κατελθούσης δὲ τῆς βασιλοπούλας Εὐρώπης τότε μὲν τὰς θεραπείνας τῆς, καὶ εἰσελθούσης εἰς τὸ πλοῖον, ὅπως ἀγοράσῃ ὅ,τι ἤθελε τῇ φανῇ ἀρεστόν, τὸ πλοῖον τότε πάραυτα ἀνασπάσαν τὴν ἄγκυράν του, ἀπέπλεεν εἰς Κρήτην, φέρον ἐκεῖσε καὶ τὴν Εὐρώπην τὴν βασιλοπούλαν. Ὁ μῦθος ὅμως ἐκ τῆς προτομῆς τοῦ πλοίου ἐπλάσεν ἔπειτα, ὅτι ὁ Ζεὺς μεταμορφωθείς Ταῦρον, καὶ ἔλθων εἰς τὴν ἀμμώδη παραλίαν τῆς Φοινίκης, ἐκάθησε. Τότε κατὰ συγκυρίαν καταβᾶσα καὶ ἡ βασιλοπούλα Εὐρώπη εἰς τὸν αἰγιαλὸν μὲν τὰς θεραπείνας τῆς, καὶ τὸν Ταῦρον ἰδοῦσα καθήμενον ἐπὶ τῆς ψάμμου, ἐπλητίασεν αὐτὸν, καὶ σιγὰ σιγὰ χαϊδεύουσα αὐτὸν, ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς ράχεώς του· ὁ δὲ τάχιστα ἀνεγερθεὶς, ὤρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχων τε ἐπὶ τῆς ράχεώς του τὴν Εὐρώπην, καὶ κολυμβῶν διεπεραίωσεν αὐτὴν ἄβλαβῆ εἰς Κρήτην.

§. 6. Οὕτως οὖν ἀρπαγῆς τῆς Εὐρώπης, καὶ ἀφανοῦς γενομένης, ἀπέστειλεν ὁ πατήρ αὐτῆς τὸν υἱὸν του Κάδμου πρὸς ἀναζήτησιν αὐτῆς· περιελθὼν δὲ οὗτο, εἰς πολλὰ μέρη, καὶ μὴ εὐρῶν, ἐπανῆλθεν εἰς Φοινίκην. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Κάδμος ἐν τῇ περιουσίᾳ καὶ περιπλανήσει του ἤρρεσε τὴν Ἑλλάδα, παραλαβὼν ἐκ τῆς Φοινίκης ἔπειτα ἀποικίαν μετέβη εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ χιλιεστὸν

πεντακοσιοστὸν πεντηκοστὸν ἔτος πρὸ Χριστοῦ, ὅπου κτίσας τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Θηβῶν, παρωνόμασεν αὐτὴν Καδμηίδα ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του. Καθυποτάξας δὲ ἔπειτα τοὺς ἀρχαιοτάτους κατοίκους τῆς Βοιωτίας, συνέστησεν ἴδιον βασίλειον, ὅπου εἰσήγαγε καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τὴν χρῆσιν τοῦ μετὰ ταῦτα Ἑλληνικοῦ κληθέντος ἀλφαβήτου, ὅπερ κατ' ἀρχὰς μὲν συνέκειτο ἐκ δέκα καὶ ἐξ στοιχείων· προστεθέντων ὅμως, ἔπειτα καὶ τῶν ἄλλων ὀκτώ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἀνῆλθεν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἰς εἰκοσιτέσσαρα, ὅπως ὑπάρχει μέχρι τῆς σήμερον· ἐκ τῶν ὀκτώ τὰ μὲν τέσσαρα (ζ-η-φ-χ) προστεθήσαν ὑπὸ τοῦ Παλαμήδου, υἱοῦ τοῦ Ναυπλοίου καὶ βασιλέως τῆς Εὐβοίας, καὶ μητρὸς Κλυμένης, θυγατρὸς Κυτρέως, ἣ Ἡσιόνης. Τὰ δὲ λοιπὰ τέσσαρα προστεθήσαν ὑπ' ἄλλου Ἑλλήνου, οὗτινες τὸ ὄνομα διέφυγέ μου ἤδη τὴν μνήμην. Ὁ Παλαμήδης οὗτος ὑπῆρξε περίφημος διὰ τὸ ἐρευρετικὸν τοῦ νοῦς του, καὶ τὴν φρόνησίν του. Αὐτὸς ἐρεῦρε καὶ τὸν κύβον, καὶ τοὺς σταθμούς, οὗτινες πολλοὺς ἔχοντες σημασίας· ἐνταῦθα σημαίνουσιν τὴν ζυγαρίαν, τὰς ὀκκάδας, καὶ δρόμια. Οὗτος ἀνεκάλυψε καὶ τὴν προσποιητὴν μωρίαν τοῦ Ὀδυσσεῦς μὴ θέλοντος νὰ ἐκστρατεύσῃ μετὰ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων εἰς τὴν Τρωάδα διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ τοῦ Πάριδος τοῦ υἱοῦ τοῦ Πριάμου τοῦ βασιλέως τῆς Τρωάδος· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐπισύρας ὁ Παλαμήδης καὶ ἑαυτοῦ τὸ μῖσος τοῦ Ὀδυσσεῦς καὶ τὴν δυσμένειαν, καὶ ἐνοχοποιηθεὶς ὑπ' ἐκείνου ἐν Τροίᾳ ὡς προδότης ἐλιθοβολήθη ὁ ταλαίπωρος.

§. 7. Ὁ Κάδμος τέλος οὗτος ὁ πενθερὸς τοῦ κόυφου καὶ μωροῦ Ἀθάμαντος ἐκ τῆς συζύγου του Ἀρμονίας θυγατρὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀφροδίτης κατὰ τοὺς Μύθους ἐγέννησε τὴν Ἰνώ καὶ τὴν Σεμέλην, ἐξ ὧν τὴν μὲν Ἰνώ συνεζεύχθη, ὡς προεῖρηται, ὁ κόυφος Ἀθάμας, ἡ δὲ Σεμέλη ἐρασθεῖσα ὀπὸ τοῦ Διὸς πάλιν κατὰ τοὺς Μύθους, καὶ ἔγκυος μείνασθ, ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐραστοῦ τῆς

νά υπάγη εκείνος και μίαν φοράν πρὸς ἐπίσκεψίν της μὲ ὄλην του τὴν μεγαλοπρέπειαν, ὅπως ἐπήγαινε δηλαδὴ και πρὸς τὴν νόμιμον σύζυγόν του Ἡραν. Τοῦτο δὲ τὸ ὑπέβλεπεν εἰς αὐτὴν τὴν τάλαιναν ἐκ ζηλοτυπίας ἢ Ἡρα μεταμορφωθείσα εἰς σχῆμα γραίας και μεταβᾶσα πρὸς αὐτὴν τὴν Σεμέλην. Ὁ Ζεὺς τὴν ἀπέτρεπεν ἀπὸ τὸ τοιοῦτον· ἐκείνη ὁμως ὑπολαμβάνουσα, ὅτι ὁ ἔραστής της Ζεὺς τὸ ἀπόφευγεν ἐκ περιφρονήσεως πρὸς αὐτὴν, ἐπέμενεν ἐκείνη ἀπαιτούσα αὐτό. Ὁ δὲ Ζεὺς διὰ νὰ μὴ τὴν ψυχραίνῃ δῆθεν συγκατατίθεται παρουσιασθέντος οὖν ἔπειτα τοῦ Διὸς πρὸς αὐτὴν μετ' ἀστραπῶν, βροντῶν, και κεραυνῶν ὅπως και εἰς τὴν σύζυγόν του Ἡραν, ἢ τάλαινα Σεμέλη ἐκ τοῦ τρόβου και τρόμου της ἔγκυος οὔσα ἐπὶ τὰ μνηῶν ἀπέθανεν. Τὸ δὲ ἔμβριον, ὅπερ ἦν ὁ Διόνυσος, ἐπταμηναῖον γεννηθὲν, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ ὁ Ζεὺς σχίσας τὸν μηρόν του κατὰ τὴν Μυθολογίαν, ἔρηψαν αὐτὸ ἐκεῖ, ὅπου διαμεῖναν ἔτι δύο μῆνας, ἐγεννήθη τέλειος ὁ Διόνυσος ἀπὸ τὸν μηρόν τοῦ Διὸς, ὅπερ ἀλληγορεῖται αἰσχροτύτητα.

§. 8. Ἐπειδὴ δὲ ὁ κοῦφος Ἀθάμας ἐκ μὲν τῆς πρώτης του γυναικὸς Νεφέλης ἐγέννησε δύο τέκνα, ὡς προείρηται, τὸν Φοῖξον και τὴν Ἑλλην, ἐκείνης δὲ τῆς πρώτης, τῆς Νεφέλης δηλ. μεταστάσης εἰς οὐρανοῦς κατὰ τοὺς Μύθους, ἦλθεν ὁ κουφόνους Ἀθάμας εἰς δεῦτερον γάμον μετὰ τῆς Καδμηίδος Ἰουῦς, και κατέτρεχαν ἀλόγως ἀκρίτως και ἀνόμως τὰ δύο πρῶτα γνήσια τέκνα του, Φοῖξον δηλαδὴ και Ἑλλην ἐκ συκοφαντίας τῆς αἰσχροτάτης Ἰουῦς. Ἡ αἰσχρὰ αὕτη και παράνομος Ἰνώ Καδμηΐς ἐρασθεῖσα ὑπερβαλλόντως τὸν πρόγονόν της Φοῖξον, και σχέσεις ἀθεμίτους και αἰσχρὰς προτείνασα αὐτῷ, περιφρονήθη ὑπὸ τοῦ σωφρονεστάτου προγονοῦ της Φοῖξον, μὴ ἀνεχομένου παντάπασιν νὰ μιάνη τὴν κούτην τοῦ πατρός του. Διὰ τοῦτο ἀπορριφθεῖσῶν περιφρονητικῶς τῶν αἰσχροῶν και ἀθεμίτων ἐκείνης προτάσεων, μὴ ἀνεχομένη ἢ Λαῖς πρῶτον τοῦτο, φοβουμένη ἄλλως τε, μήποτε ὁ πρόγονός της

ἔπειτα τὴν καταμηνύσῃ εἰς τὸν πατέρα του, προλαβοῦσα ἢ αἰσχρὰ και ἄτιμος πρὶν πάθῃ, συκοφαντεῖ ἢ ἄλλη Λαῖς τὸν ἀθώοτατον και σωφρονεστάτον πρόγονόν της Φοῖξον εἰς τὸν πατέρα του, προτρέπουσα και παροτρύνουσα αὐτὸν νὰ φονεύσῃ και τὰ δύο γνήσια και ἀθώοτατα τέκνα του. Ὁ δὲ κοῦφος Ἀθάμας πιστεύσας ἀλόγως και ἀκρίτως εἰς τὰς διαβολὰς και συκοφαντίας τῆς αἰσχροτάτης Λαίδος και μητρῶς Ἰουῦς, ἤρξατο ὁ κουφότατος ἀμέσως νὰ κατατρέχῃ και νὰ καταδιώκῃ τὰ ἀθώοτατα τέκνα του, διὰ νὰ τὰ φονεύσῃ. Καταδιωκόμενος δὲ ὁ ἀθώοτατος Φοῖξος τότε μετὰ τῆς ἐπίσης ἀθωοτάτης ἀδελφῆς του Ἑλλης, ἐδραπέτευσαν ἐκεῖθεν συμβουλῇ τῆς μητρός των οὐρανόθεν Νεφέλης. Κινδυνεύοντων ὁμως νὰ συλληφθῶσιν, οἱ θεοὶ λαθόντες οἶκτον, πέμπουσι κατὰ τοὺς Μύθους εἰς βοήθειαν αὐτῶν τὸ Ἑρμῆν. Οὗτος δὲ πάραυτα ἐδώρησεν εἰς τὰ ἀθῶα ταῦτα τέκνα ἕνα ἱπτάμενον χρυσόμαλλον Κριόν, ἐφ' οὗ ἐπιβάντα ἀμφοτέρω τὰ ἀθώοτατα ἀδελφία, Φοῖξος και Ἑλλη, διέφυγον τὸν κίνδυνον τοῦ θανάτου· φθάσαντες δὲ εἰς τὸν Ἑλλησποντον, ἢ Ἑλλη φοβηθεῖτα κατέπεσεν ἐκεῖ και ἐπνίγη ἢ τάλαινα, ἀφ' ἧς ἔκτοτε και τὸ στενὸν ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης μέρος μετωνομάσθη Ἑλλησποντος. Ὁ δὲ Φοῖξος διαπαιραιωθεὶς ἐκεῖθεν μόνος, διεσώθη ἐπὶ τοῦ χρυσομάλλου Κριοῦ μέχρι Κολχίδος, ἧτις ταῦν Λαζική και Μαγρελία καλεῖται. Θύσας δὲ ὁ Φοῖξος τὸν χρυσόμαλλον Κριόν ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας του εἰς τὸν θεὸν τὸν Ἄρην, ἀφιέρωσεν εἰς τὸ ἱερόν ἄλλος τοῦ Ἄρεως (ὅπερ ἐστὶ δάσος ἀφιερωμένον εἰς θεότητά τινα) τὸ περιθόητον ἐκεῖνο χρυσόμαλλον δέρας (προβιάν) ὅπερ ἐφύλαττεν ἄγρυπνός τις και φοβερός Δράκων. Τοῦτο ἐστάθη ἔπειτα ἡ ἀφορμὴ και αἰτία τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκεῖσε ἐκστρατείας, ἦντινα κατόπιν ἀκολούθως ἐξετάσομεν, ἐξιστοροῦντες ἀκριβῶς τοὺς λόγους, δι' οὓς ἐδέησε νὰ γείνη ἡ ἐκστρατεία αὕτη. Ὁ Φοῖξος ἐκεῖ ἔπειτα νυμφευθεὶς τὴν πρῶτην θυγατέρα τοῦ βασιλέως Λιήτου Χαλκιόπην, ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς τέσσαρας υἱούς.

§. 9. Παραφρονήσας ἔπειτα ὁ Ἄθάμας διὰ τὴν ἄδικον ἴσως καταδιώξιν τῶν παντάπασιν ἀθωοτάτων τέκνων του, κατεδίωκεν ἔπειτα καὶ τὴν αἰσχροὴν ἐκείνην Λαΐδα σύζυγόν του Καδμηΐδα Ἰνώ, ἡ ὁποία καταδιωκομένη μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς Μελικέρτου, ἔπεσαν ἀμφοτέροι ἐξ ἀπελπισίας εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλὰ διὰ μεσιτείας τῆς θεᾶς Ἀφροδίτης, ἡ ὁποία φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑπερασπίζεται τοὺς αἰσχροὺς ὀπαδοὺς τῆς, ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας μετεβλήθησαν ἀμφοτέροι, μήτηρ καὶ υἱὸς εἰς θαλασσίους θεοὺς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ κυρίου θεοῦ τῆς θαλάσσης, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ὑπὸ τὸ ἄνομα Λευκοθέα καὶ Παλαίωι. Ὁ Σίσυφος δὲ μετὰ ταῦτα ὁ πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς συνέστησεν ἐν Κορίνθῳ τοὺς ἀγῶνας τοὺς καλουμένους Ἰνώχ, αἵτινες ἐτελοῦντο κατ'ἔτος εἰς τιμὴν αὐτῆς ἐκεῖ.

§. 10. Ταῦτα εἶναι φιλοϊστορες ἀναγνώσται, τὰ μυθολογούμενα, ἅπερ οὐ μικρὰν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκείνην ἐκστρατείαν εἰς τὴν Κολχίδα, ἣτις ἐγένετο καὶ παραίτιος τῆς πρώτης κρίσεως καὶ ἀνεγέρσεως τῆς φιλότιμης ἡμῶν πατρίδος Κίου ὡς ἀκολούθως ὀψόμεθα. Ἡ δὲ Κολχίς αὕτη ἦν ὡς προεῖρηται, ἐπαρχία τῆς Ἀσίας μεταξὺ Ἰθρηρίας, Ἀρμενίας, καὶ Εὐξείνου πόντου, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας κατήγοντο ἐξ Αἰγυπτίων, καὶ ἦτις ὡς προεῖπωμεν, τὰ νῦν καλεῖται Μιγγρελία καὶ Λαζική, ὅπου κατὰ τοὺς Μύθους ἐκεῖτο τὸ περιλάλητον ἐκεῖνο χρυσόμαλλον δέρας.

§. 11. Προλεάντεις δὲ ἀρκούντως ἤδη τὴν ὁδὸν τῆς Ἀργοναυτικῆς ἐκείνης ἐκστρατείας, διαλάβωμεν ἤδη καὶ περὶ αὐτῆς, ἐκθέμενοι τοὺς λόγους καὶ τὰ αἴτια, δι' οὓς καὶ δι' ἃ ἐδέχετο νὰ πραγματοποιηθῆ, καὶ νὰ προηγηθῆ ἐκείνη τῆς ἀνεγέρσεως τῆς πόλεως Κίου. Ἐν τῷ Θερμαϊκῷ κόλπῳ, ἥτις τῆς Θεσσαλονίκης, ἦτις τὸ πάλαι πρότερον καλουμένη Θέρμη, μετωνόμασται ἔπειτα Θεσσαλονίκη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Φιλίππου, τοῦ πατρὸς τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου, Θεσσαλονίκης, ὑπάρχει καὶ ἕτερος μικρὸς

κόλπος *Παγασαῖος* κλοούμενος, ἐν τῷ μυχῶ τοῦ ὁποίου ἐκεῖτο πάλαι πόλις Ἰωλκός καλουμένη, ἣδη δὲ Βῶλος. Ἐν ταύτῃ οὖν τῇ πόλει ἐθασίλευε τὸ πάλαι ὁ Αἴσων, ὁ υἱὸς τοῦ Κριθείως καὶ τῆς Τυροῦς, καὶ ἔγγονος τοῦ Αἰόλου. Ταύτης δὲ τῆς πόλεως Ἰωλκοῦ, ἣδη δὲ Βῶλου, τῆς πρότερον ὑπὸ τοῦ Κριθείδου Αἰσωνος βιβλιουμένης, κτίτωρ ὑπῆρξεν ὁ πατήρ αὐτοῦ Κριθεύς. Ὁ Κριθείδης οὖν οὗτος Αἴσων ὁ βασιλεύων ἐν αὐτῇ, γεννήσας ἐκ τῆς συζύγου του Πολυμήδης, ἡ Ἀλκιμήδης τὸν Ἰάσωνα, τὸν Ἡρώα καὶ πρῶτον τῆς μετὰ ταῦτα Ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας, καὶ τὸν Πρόμαχον ἀπεβίωσεν, ἐγκαταλιπὼν τοὺς δύο τοῦ υἱοῦς, Ἰάσωνα καὶ Πρόμαχον, πάντη ἀνηλίκους, ἐφ' ᾧ καὶ κατὰ συνέπειαν τὸν διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἰωλκοῦ, ἥτις Βῶλου, ὁ αὐτῶν ἀδελφός του Αἴθων. Οὗτος ὅμως ἀνησυχῶν ἀεννάως διὰ τὴν κατοχὴν τοῦ θρόνου, ὄντινα ἤλπιζεν, ὅτι θέλει ἀφαιρεθῆ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοὺς ἀνεψιούς του. Ἰάσωνα καὶ πρόμαχον, ἠλικιωθέντας, τοὺς καὶ κυρίως διαδόχους ὄντας τοῦ πατρικοῦ τῶν θρόνου, ἐπιθυμῶν ὅμως ὁ Αἴθων νὰ ἐξασφαλισθῆ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θρόνου, ἠρώτησε τὸ Μαντεῖον τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος πῶς δύναται νὰ διαωνήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θρόνου. Τὸ Μαντεῖον ἀποφανθὲν τῷ ἐχορησμοδότησεν, ἐὰν προφυλάττηται ἀπὸ τὸν μονοσάνδαλον ἥτις τὸν φοροῦντα μόνον ἐν παπούτσιον. Τοιοῦτον οὖν ὁ Αἴθων λαθῶν χρησμόν, διέταξε πάραυτα νὰ ἵσταται κάτω ἐπὶ τῆς αὐλείου θύρας ἡμέραν τε καὶ νύκτα ἔνοπλος στρατιωτικῆ σπεῖρα, διὰ νὰ παρατρῆ τοὺς εἰσερχομένους.

§. 12. Μετὰ παρέλευσιν δὲ δώδεκα, δεκαπέντε ἔτων ἔφηβος γενόμενος ὁ ἀνεψὸς του Ἰάσων, ἠθέλησε νὰ μεταβῆ εἰς Ἰωλκὸν (Βῶλον) ἀπὸ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ δαμονῆς του, ὅπου μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς του διέμενε μετὰ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ μικροτέρου του ἀδελφοῦ Προμάχου, πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ θεοῦ του, τοῦ βασιλέως Αἴθωνος. Διαβάνων δὲ ὁ Ἰάσων τὸν Πηγεῖον ποταμὸν τῆς Θεσσαλίας, ὅστις πηγάζων ἀπὸ τὸ ὄρος Πίνδον, χύνεται διὰ τῶν

Τεμπῶν (α) εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, ἔρριψεν ἐξ ἀπροσεξίας καὶ κατὰ τύχην ἔνδον τοῦ Πηγειοῦ ποταμοῦ τὸ ἕτερον τῶν σανδαλίων του, καὶ οὕτω μονοσάνδαλος ἔφθασεν εἰς Ἰωλκὸν, τὸν νῦν Βῶλον, πλησιάσαντα δὲ παρὰ τὴν αὐλεῖον μεγάλην θύραν τοῦ παλατιοῦ ἰδόντες οἱ ἔνοπλοι φύλακες, τὸν ἠρώτησαν τίς εἶναι καὶ τί θέλει, Ὁ δὲ τοῖς ἀπήντησεν, ὅτι εἶναι ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως καὶ θέλει νὰ ἴδῃ τὸν θεῖόν του. Διαγγειλόντων δὲ ταῦτα τῶν φυλάκων τῷ βασιλεῖ, ἃς ἔληθ, τοῖς εἶπεν. Ὁ δὲ Ἰάσων τότε εἰσελθὼν, ἠσπάσατο τὸν θεῖόν του καὶ τὸν προσεκύνησε, γλυκὰ γλυκὰ χαιρετήσας αὐτόν. Ἐκεῖνος δὲ ὑποδεχθεὶς τὸν μονοσάνδαλον ἀνεψιὸν του μετ' ὑποκριτικῆς φιλοφρονήσεως διὰ τὸν φόβον τοῦ χρησμοῦ, ἠθέλησε μὲ τρόπον μὲν εὐφημον, δολιὸν ὁμῶς, νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ, εἰ δυνατόν, πρὸς ἀσφάλειάν του. Διὸ καὶ μίαν τῶν ἡμερῶν, ἀποτεινόμενος ὑπόυλος πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του μετὰ διαφόρων ἐπαίνων τε καὶ ἐγκωμίων, «Σὲ βλέπω, τῷ λέγει φίλτατέ μοι ἀνεψιέ, ὅτι οἱ θεοὶ σὲ κατέστησαν τοσοῦτον μέγαν καὶ ἰσχυρὸν, καὶ ὡς ἓνα ἀκαταμάχητον, καὶ τοὶ πολὺ εἰσέτι νεώτατον, ὥστε πολὺ ἐπεθύμουν, φίλτατέ μοι ἀνεψιέ, νὰ μετέβαινες, εἰ δυνατόν, εἰς τὴν Κολχίδα, καὶ νὰ μοὶ ἔφερες ἐκεῖνο τὸ περίφημο περιλάλητον χρυσόμαλον δέρασ.» Τῷ προὔτεινε δὲ ταῦτα δολίως ὁ δόλιος Αἴσων πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του Ἰάσωνα, τὸν ὁποῖον ἔτρεμε διὰ τὸν χρησμόν· ἐπειδὴ ἐγίνωσκεν ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς Κολχίδος Αἰήτης κατέστη ξενοκτόνος, τὴν ἀρπαγὴν τοῦ ἀμυθήτου ἐκείνου θησαυριοῦ του, φοβούμενος τοῦ

ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ περιδοῦτου ἐκείνου χρυσομάλλου δέρατος μυθῶδως καλυπτομένου· ὥστε θετικώτατα ἐγίνωσκεν, ὅτι ἅμα φθάσει ἐκεῖσε ὁ ἀνεψιὸς του, θ' ἀφήσει ἀφεύκτως τὰ κῶλα ἐκεῖ, καὶ οὕτως ἀπηλάσσετο αὐτὸς καὶ τοῦ κινδύνου τῆς τοῦ θρόνου ἀπωλείας καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐν ὄσφ' ἔζη θά ἐκάθητο.

§. 13. Ὁ δὲ τολμηρὸς καὶ ἀτρόμητος Ἰάσων ἀγνοῶν ὅλως τὸ μηχανορράφημα τοῦ θεῖου του, καὶ τὴν πανουργίαν, τὴν τε ξενοκτονίαν ὅλως ἀγνοῶν τοῦ βασιλέως τῆς Κολχίδος Αἰήτου, ἴσως δὲ μόνον τὴν δυσκολίαν ὑπ' ὄψιν λαβὼν, διὰ νὰ δεῖξῃ δὲ συγχρόνως καὶ εἰς τὸν θεῖόν του, ὅτι τῷ ὄντι εἶναι καὶ αὐτὸς, ὅπως ὁ θεῖος του δόλιος καὶ κολακευτικὸς τὸν ἀπεκάλεσεν ἦρωα· μετὰ χαρᾶς μὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν τοῦ θεῖου του, ἀλλ' ἀπαντήσας πρὸς αὐτὸν τῷ λέγει.—προθυμώτατος εἶμαι θεῖέ μου! νὰ ἐκτελέσω τὴν πρότασίν σου ταύτην, ἀρκεῖ ὁμῶς νὰ μοὶ χορηγήσῃς καὶ σὺ δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ὅ,τι καὶ ἂν σὲ ζητήσω· μάλιστα, μάλιστα, τῷ ἀπήντησεν ἀμοιβαίως ὁ δόλιος θεῖος· ἀρκεῖ νὰ μοὶ ἐκφρασθῆς ἐλεύθερα τὸ ὅ,τι θέλεις, καὶ εἶμαι προθυμώτατος νὰ τὸ ἐκτελέσω. Οὐδὲν ἄλλο, εἶπε, φίλτατέ μοι θεῖε, ἀπαιτῶ, εἰ μὴ νὰ μοὶ ἐτοιμάσῃς ἓν ταχύπλοον πλοῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου νὰ παραλάβω ἐγὼ μετ' ἑμαυτοῦ ὄσους ἐκ τῶν Ἠρώων θέλω, καὶ τότε πάραυτα εἶμαι προθυμώτατος νὰ ἐκπλεύσω πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ πόθου σου.

§. 14. Ἐν Ἰολκῷ, εἴτε Βῶλῳ, ὑπῆρχε τότε ναυπηγὸς τις ἄριστος, Ἄργος ὀνομαζόμενος· αὐτὸς ναυπηγῆσας κατὰ διαταγὴν τοῦ βασιλέως Ἰολκοῦ Αἰθωνος τὸ πλοῖον, ἐκάλεσεν αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὀνόματός του Ἄργῳ, ἐξ οὗ οἱ δι' αὐτοῦ διαπλεύσαντες εἰς Κολχίδα παρωνομάσθησαν Ἄργοναῦται· παραλαβὼν οὖν ὁ Ἰάσων αὐτὸ, καὶ στρατολογήσας τοὺς ἐκλεκτοτέρους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦρωας ἑκατὸν καὶ ἐβδομήκοντα ἑννέα καὶ αὐτὸς 180, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ ὁ τῆς Ἀλκμήνης υἱὸς καὶ τοῦ Ἀμφιτρώωνος, ἧ καὶ τοῦ Διὸς κατὰ τοὺς μύθους, ὁ Ἡρακλῆς δηλαδὴ μετὰ τοῦ φίλου

(α'.) Τέμπη τῆς Θεσσαλίας καλοῦνται μία τερπινοτάτη κοιλὰς αὐτῆς, ἣτις ἐκτείνεται κατὰ μῆκος τεσσαράκοντα σταδίων, μεταξύ τῶν ὄρεων Ὀλύμπου καὶ Ὀσσης, δι' ἧς κοιλᾶδος ρεεὶ ὁ Πεινίδας, ὡς τανῦν καλεῖται Σαλαμβριά, καὶ ἃς ρεεὶ διὰ τῶν Τεμπῶν ἐκ τοῦ ὄρους Πίνδου καὶ χύνεται εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον.

του Τελαμώνος, ὅστις καὶ μετὰ ταῦτα ἐγέννησεν ἀπὸ τῆν Ἡσιόνην θυγατέρα τοῦ Λαομέδοντος, βασιλέως τῆς Τρωάδος, τὴν μαστιγοφόρον Αἶκντα κατὰ τὸν ποιητὴν Σοφοκλέα, ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ ὁ περίφωμος προπάτωρ ἡμῶν Κίος, ὁ πρῶτος κτίτωρ τῆς φιλτάτης ἡμῶν πατρίδος Κίου. Συνχθίντες οὖν ἅπαντες ἐκεῖσε καὶ οἱ ἑκατὸν ὀγδοήκοντα ἔρωες ἐν τῇ πόλει Ἰολκῶ—Βώλω τανῦν, ὅπου ὑπῆρχε καὶ τὸ ναυπηγηθὲν ἐκεῖνο περιώνυμον καὶ περίφημον πλοῖον ἢ Ἀργῶ, καὶ ἐπιβάντες αὐτοῦ ἅπαντες, ἀπέπλεον εἰς Κολχίδα διὰ τὰ φέρωσι ἐκεῖθεν ἐκεῖνο τὸ μυθῶδες χρυσομάλλον δέρας, ὅπερ ἀληθῶς ὑπῆρχε θησαυρὸς ἀνεκτίμητος. Διαβάντες οὖν τὸν Ἑλλησποντον, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν Προποντίδα, (τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ τὴν σήμερον καλουμένην) εἰσέπλευσαν ἄκοντες εἰς τὸν Κυανὸν κόλπον, ὑπὸ σφοδρότατου ὡς ἔοικεν, νοτίου ἀνέμου ὠθούμενοι, καὶ τῆς ναυτιλίας ἔτι ἀτελεστάτης οὔσης, καὶ εἰς τὰ σπάργανά της, οὕτως εἶπεῖν, κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Εἰσπλεύσαντες τέλος ἄκοντες εἰς τὸν Κιανὸν κόλπον, ὅπου ὀρμηθέντες, ὡς ἔστιν εἰκάται, παρὰ τῷ ἐντὸς τοῦ μυχοῦ αὐτοῦ μέρους, ὅπερ τὴν σήμερον Γωνιά ἐπιτοπίως κλιεῖται, καὶ ὅπερ ἄχρι τοῦδε ὡς ὄρμος (προσωρινὸς λιμὴν) ἱκανῶς ἀσφαλῆς χρησιμεύει μετὰ τὸν ἀπέναντι αὐτοῦ ἐν τῇ νοτείῳ πλευρᾷ τοῦ κόλπου κείμενον ἀσφαλίστατον καὶ λαμπρότατον λιμένα καθ' ἅπαντα τὸν ἐνιαυτὸν, ἐν ᾧ τε λαμπρότατον Ἐπίνειον ἢ Κυβέρνησις ἐποίησεν, ἐκεῖ ἠγκυροβόλησαν οἱ Ἀργοναῦται, ἐν τῷ ὄρμῳ δηλονότι Γωνιά ἤδη καλουμένην.

§. 15. Ἐξελθόντες οὖν τοῦ πλοίου εἰς τὴν ἀμμώδη παραλίαν τῆς μηδέπω ὑπαρχούσης ἔτι πόλεως Κίου, καὶ καθ' ἑταιρίας ἐκεῖ καθίσαντες οἱ Ἀργοναῦται, ἕκαστος δηλονότι μετὰ τῶν φίλων του καὶ συμπολιτῶν του ἴσως, ἔτρωγον καὶ ἔπεινον εὐθυμοῦντες· κατὰ συνέπειαν ἐκάθησε καὶ ὁ Ἡρακλῆς μετὰ τοῦ φίλου του Τελαμώνος, καὶ τοῦ θεοῦ αὐτοῦ υἱοῦ Ἰλα, ὅστις κυρίως μὲν ἦτο υἱὸς τοῦ Θειοδάμαντος, βασιλέως τῶν Δρυόπων, καὶ τῆς Κυθήκης, υἱο-

θετήθη ὁμοῦς διὰ τὴν ὠραιότητά του ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους· ἀλλ' ἄλλοι λέγουσιν, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς φονεύσας τὸν Θειοδάμαντα, ἤρπασε τὸν υἱὸν του Ἰλαν. Συντρώγοντες οὖν καὶ οἱ τρεῖς οὗτοι, Ἡρακλῆς δηλαδὴ Τελαμών καὶ Ἰλας, καὶ κατὰ φυσικὴν συνέπειαν διψήσαντες, ἀπέστειλαν τὸν Ἰλαν, ἵνα τοῖς φέρῃ ὕδωρ ἀγνοῶν δὲ ὁ νέος ποῦ νὰ διευθυνθῇ, λαβὼν τὴν στάμνον, περιεπλανᾶτο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ὅπως εὐρῶν ὕδωρ, πληρώσῃ τὴν στάμνον του· προχωρῶν δὲ βαθμηδὸν καὶ περιπλανώμενος ἐντὸς τοῦ εἰσέτι ἀκαλλιεργήτου ὑπάρχοντος χώρου, ἔφθασεν εἰς μέρος, ὅπερ εἰσέτι ἔκτοτε Κρηνίδες ἀποκαλεῖται διὰ τὴν ἐκεῖ τότε ὑπάρχουσαν Κρήνην (βρύσιν) Ἐν ᾧ δὲ ἐγέμιζεν ἐκεῖθεν τὸ ἀγγεῖον του, ἰδοῦσαι αὐτὸν κατὰ τὸν μῦθον αὐθις αἱ Κρηνίδες λεγόμεναι Νύμφαι, τὸν ἤρπασαν διὰ τὴν ὠραιότητά του, καὶ τὸν κατεβίβασαν εἰς τὰς ὑπὸ τὴν Κρήνην κατοικίας των. Σὺ δὲ, ὦ ἀναγνώστα! ὄρα μοι πάλιν τὴν ἀνάμιξιν τῆς Μυθολογίας κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν δὲν εὐρίσκεται γεγονὸς ἄμικτον παντάπασι καὶ καθαρεῦον τῆς Μυθολογίας, ἐν ᾧ τὸ ἀληθὲς θὰ ὑπῆρχε βεβαίως ἢ ἀπώλεια τοῦ νέου ἢ ὑπὸ τινος ἀγρίου καὶ αἰμοβόρου θηρίου, ἄρκτου τυχόν, ἢ καὶ ἄλλου, τὰ ὁποῖα καὶ ἄχρι τῆς σήμερον δὲν ἀπολείπουσιν ἀπ' ἐκεῖνα τὰ μέρη, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου τινὸς ἀπευκταίου συναντήματος· δὲν εἶναι δὲ παντάπασι παράδοξον νὰ κατέπεσε καὶ εἰς τι βάραθρον, ἐξ οὗ μὴ δυνάμενος νὰ ἐξέλθῃ ἀπώλετο.

§. 16. Καθαρῶν δὲ ὁ Ἡρακλῆς ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν ἀναβολὴν τοῦ νέου, ἀφ' ἐτέρου δὲ μαστιζόμενος αὐτὸς τε καὶ ὁ φίλος του Τελαμών ὑπὸ τῆς διψῆς, ἄλλα τε πολλὰ περὶ τοῦ νέου ὑποπτευόμενος, ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ· περιπλανώμενος δὲ καὶ αὐτὸς εἰς τὰς εἰσέτι κεχερσωμέ ας καὶ ἀκαλλιεργήτους πεδιάδας τῆς Κίου, τὰς ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ ἄνωθεν ἐκεῖ ὑφουμένου ὄρους Ἀργενθώνισου, ἐκράυραζε μεγάλη τῇ φωνῇ, Ἰλα, Ἰλα, μὴ τυχὸν ἐμπεσῶν εἰς λάκκον τινά, ἢ βάραθρον, κάκεῖθεν μὴ δυνάμενος νὰ ἐ-

ἔειπεν, ἀκούων ὁμῶς τὴν φωνὴν τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἀντικραυγάζας δυνήθη νὰ ἀπαλλαγθῆ. Ὅθεν ἐξακολουθῶν ὁ Ἡρακλῆς νὰ κραυγάζῃ ἴλα ἴλα ἤκουσεν ἀοράτως καὶ παρὰ πᾶσάν του προσδοκίαν φωνὴν τινα ἀνταποκρινομένην εἰς τὰς ἐπανελημμένους κραυγὰς του, λέγουσαν πρὸς αὐτὸν ἀποθεῖς τὸν οὐ παρόντα καὶ μάτην καλεῖς· Ἀλλὰ σὺ, ὦ ἀναγνώστη, ὅρα μοι πάλιν τὴν μυθικὴν ἀνάμειξιν· προχωρῶν οὖν ὁ Ἡρακλῆς καὶ κραυγάζων οὕτως, ἐπλησίασε καὶ εἰς τὸν τόπον, ὅπου ὑπῆρχεν ἡ προρρηθεῖσα Κρήνη, ἐξ ἧς, ὡς προείρηται, καὶ μέχρι τῆς σήμερον Κρηνίδες ἀποκαλεῖται, τὸ μέρος ἐκεῖνο· πλησιάσας τέλος ὁ Ἡρακλῆς ἐκεῖ, ἐπολλαπλασίαζεν ἀλλεπαλλήλως τὰς κραυγὰς του, ὑπότε πάλιν ὁ Μῦθος μᾶς λέγει, ὅτι ἤκουε μὲν ὁ νέος τὰς κραυγὰς τοῦ θετοῦ πατρὸς του Ἡρακλέους ὑπὸ τὴν Κρήνην φυλαττόμενος ἐν ταῖς κατοικίαις τῶν Νυμφῶν, αἵτινες διὰ τὴν σπανίαν ὠραιότητά του τὸν ἤρπασαν, ἀλλὰ δὲν τῷ ἐπετρέπετο ὑπὸ τῶν Κρηνίδων Νυμφῶν νὰ ἀνταποκριθῆ.

§. 17. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ταλαίπωρος Ἡρακλῆς περιεπλανᾶτο κατώδυνος ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἴσως καὶ μέχρι τῆς τρίτης ὥρας τῆς νυκτὸς καὶ ἐπέκεινα πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ παμπόθητου αὐτῷ ἴλα μέσα εἰς τὰς ἀγρίας καὶ ἀκαλλιεργήτους εἰσέτι ἐκείνας πεδιάδας, ὡς προείρηται, τὰς ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀργανθωνίου ὄρους κειμένους, ὅπερ τὴν σήμερον ὑπ' Ἀρμενίων κατοικούμενον, ἀπηύδησεν βουνὸν τῶν Μπεγλίδων ἀποκαλεῖται· αἱ πεδιάδες θμῶς ἐκεῖνα· ἐν μέρει μὲν Κρηνίδες — ἀποκαλοῦνται τὴν σήμερῶς ῥον, προείρηται, εἶναι δὲ Ἅγιοι Μάρτιοι, καὶ ἄλλαι ἅγιοι Παρασκευαί. διὰ τινὰς ἴσως ἐκεῖ νούους μετὰ Χριστὸν ἐπ' ὀνόματι τῶν ἁγίων ἐκείνων (ἁγίας Μαρίας καὶ ἁγίας Παρασκευῆς) σεμνυνομένου καὶ ἐπειδὴ ἀφ' ἐνός μὲν κατὰ τὴν προομίαν αἱ πολλοὶ δὲν περιμένουσι τὸν ἕνα ἀφ' ἑτέρου δὲ, ἐπειδὴ ἐλέγετο, ὅτι ὁ Ἡρακλῆς ἔ-

τρωγε πολὺ, ἐγκαταλιπόντες ἐκεῖ τὸν Ἡρακλῆα οἱ Ἀργοναῦται ἀπέπλευσαν. Τὸ δ' ἀληθές ἦτο τὸ ἐξῆς.

§. 18. Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς νυκτὸς, καὶ μάλιστα περὶ τὴν τρίτην ὥραν αὐτῆς συνειθίζουσι κατὰ φυσικὸν λόγον (α)

(α) Ὁ φυσικὸς λόγος τῶν ἐκ τῆς ξηρᾶς πνεόντων ἀνέμων πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τ' ἀνάπαλιν ὁ λόγος τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν πνεόντων ἀνέμων ὑπάρχει ὡς ἐξῆς· Ἡ ἀνωθεν τῆς θαλάσσης ἀτμοσφαῖρα εὐρίσκεται λέγουσιν οἱ φυσιολόγοι, εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας πάντοτε. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἡμέραν ἡ ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς ξηρᾶς ἀτμοσφαῖρα ἀρκούντως πολὺ ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, τότε φυσικῶ τῷ λόγῳ ρεεῖ μέρος τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς ὑπεράνωθεν τῆς θαλάσσης ὑπαρχούσης, ἐξ οὗ σχηματίζονται οἱ ἀνεμοὶ οἱ ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν πνεόντες, διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ἀνωθεν τῆς θαλάσσης ἀτμοσφαῖρα εἰς ἰσορροπίαν μετὰ τὴν ἀτμοσφαῖραν τὴν οὖσαν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς ξηρᾶς, ἥτις ἄλλοτε μὲν ἀραιοῦται (τὴν ἡμέραν δηλονότι ὑπὸ τῆς θερμότητος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ὡς προείπομεν) ἄλλοτε δὲ πυκνοῦται καὶ (τὴν νύκτα δηλονότι) ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῆς ἡλιακῆς θερμότητος, ἐν ᾧ ἡ ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀτμοσφαῖρα εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν. Ὅταν λοιπὸν ρεῖ ἐκ τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς οὖσης ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης πρὸς ἰσορροπίαν τῆς ἀτμοσφαίρας τῆς οὖσης ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς ξηρᾶς, τότε σχηματίζονται οἱ ἀνεμοὶ οἱ πνέοντες ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ξηρὰν· Τὸ ἐναντίον δὲ συμβαίνει τὴν νύκτα· διότι ἐπειδὴ, ὡς εἴρηται, ἡ ἀνωθεν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ἀτμοσφαῖρα εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θερμοκρασίαν, ἡ δὲ τῆς ξηρᾶς διαφόρους μεταβάλλῃ βαθμοὺς, τὴν μὲν ἡμέραν ὠραιότερα γινομένη ἀπὸ τῆς ὑπερβαλλούσης θερμότητος τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων τὴν δὲ νύκτα πυκνότερα διὰ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου θερμότητος, διὰ ταῦτα, ἵνα ἔλθῃ εἰς ἰσορροπίαν τὴν νύκτα ἡ πυκνωμένη ἀτμοσφαῖρα τῆς ξηρᾶς μετὰ τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς θαλάσσης, ἥτις, ὡς προείρηται, εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας, εἶναι ἀπόλυτος τότε φυσικὴ ἀνάγκη νὰ ρεῖ ἡ ὑπὸ τῆς ξηρᾶς πυκνωμένη δι' οὗς εἴπωμεν λόγους τὴν νύκτα

νά πνέωσιν ἄνεμοι ἐκ τῆς ξηρᾶς πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ μάλιστα ἀπὸ κόλπου, ἐναντίον ἐκείνου τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἔπνεε τὴν ἡμέραν ἐκ τῆς θαλάσσης πρὸς τὴν ξηρὰν, οἷ τε Ἀργοναῦται μηδένα ἄλλον καταλληλότερον ἄνεμον πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν περιμένοντες ἵνα δυνήθωσι νὰ ἐξέλθωσιν ἀπὸ τὸν Κιανὸν κόλπον, καὶ νὰ διευθυνηθῶσι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου τῶν, ἀνασπάσαντες τὴν ἄγκυραν, ἀνοίχθησαν ἐκ τοῦ ἐν τῷ μυχῶ τῆς Κίου ὄρμου, Γωνιᾶς· διότι πνέοντος τότε τοῦ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς τοῦ κόλπου Ἀπηνιώτου, Λεβάντης—καταλληλοτάτους, ὡς προείρηται, εἰς τὸν σκοπὸν τῶν

ἀτμοσφαῖρα, ὅπερ σχηματίζει τοὺς ἀπὸ τῆς ξηρᾶς πνέοντας εἰς τὴν θάλασσαν ἀνέμους, οἵτινες κατὰ διαφόρους κόλπους, καὶ διάφορα μέρη ἀλλάσσουν καὶ ὀνόματα. Εἰς τοὺς κόλπους δηλαδὴ τοὺς κειμένους κατ' ἀνατολὰς καὶ βλέποντας πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, πνέει ὁ Ἀπηνιώτης ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμάς· εἰς δὲ τοὺς κειμένους ἐξ ἐναντίας πρὸς δυσμάς καὶ βλέποντας πρὸς ἥλιον δύοντα, πνέουσιν ἐξ ἐναντίας καὶ ἀντιθέτως εἰς δυτικῶν ἄνεμοι, διαφόροι καὶ αὐτοὶ ὡς πρὸς τὰς θέσεις τῆς γῆς καλούμενοι· οἱ μὲν Ζέφυροι, οἱ δὲ Νότιοι, οἱ δὲ Βορειοδυτικῶν, οἱ δὲ Νοτιοδυτικῶν. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς βορείους κειμένους. Ὅτι δὲ πάντα τὰ ρευστὰ, εἴτε ὕδωρ, εἴτε οἶνος, εἴτε ἔλαιον, εἴτε αἰτιδιόποτε ἄλλο ρευστὸν, τείνουσιν εἰς ἰσορροπίαν, δύναται πῶς τις νὰ τὸ ἐνωρήσῃ ἐκ τοῦ ἐξῆς πειράματος. Λάβε μοι δύο ἀγγεῖα ἰσομεγέθη καὶ τῆς αὐτῆς χωρητικότητος, ἔνωσον αὐτὰ καλῶς καὶ ἐρημητικῶς ἀνεῖξον ἔπειτα κατὰ τὸ μέσον τῶν δύο κολλημένων αὐτῶν ἀγγείων μίαν ὀπὴν (τρύπαν) τὴν ὅπου ἀνοίξῃς καλῶς κατὰ τὸ ἕτερον τῶν ἀγγείων, κατὰ τὸ ἕτερον ὁμοίως τὴν ἀφίση ἀνοικτὴν, γέμισον ἔπειτα τὸ ἀγγεῖον οὗτινος τὴν τρύπαν ἔχει ἀνοικτὴν, μέχρι στεφάνης, δηλαδὴ ἴσα μὲ τὰ χεῖλη, ἢ ἀπὸ ὕδωρ, ἢ ἀπὸ οἶνον, ἢ ἀπὸ ἄλλο αἰτιδιόποτε ρευστὸν, ἔπειτα ἀνεῖξον τὴν τρύπαν, ἢ ἔχεις κλειστὴν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἐνὸς τῶν δύο κολλημένων ἀγγείων, καὶ τότε πάραυτα βλέπεις, ὅτι τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο ἀρχίζει νὰ ρέῃ ἀπὸ τὸ γεμάτον ἐκεῖνο ἀγγεῖον μέσα εἰς τὸ κενὸν καὶ ἄδειον, ἕως οὗ νὰ ἐλθῶσι καὶ τὰ δύο ἀγγεῖα ἴσα, ἴσα, χωρὶς νὰ ἔχη τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου μίαν ρανίδα περισσώτεραν καὶ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο, ὅπερ λέγεται ἰσορροπία.

ἀναχθέντες ἐκεῖθεν, ἐκ τοῦ ὄρμου δηλαδὴ Γωνιᾶς καὶ τῶν παραλίω τῆς μήπω ὑπαρχούσης Κίου, ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα κατ' Ὀμηρον, ἐγκαταλιπόντες ἐνταῦθα τὸν συνταξειδιώτην τῶν Ἡρακλέα, δι' οὗς εἶπομεν ἀνωτέρω λόγους.

§. 19. Ἐγκαταλείπωμεν τέλος καὶ ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα νὰ περιπλανᾶται πλέον ἀπὸ τὴν παραλίαν τῆς μήπω ὑπαρχούσης Κίου μέχρι τῆς Κυζίκου καὶ Τρωάδος καὶ ἀκολουθήσωμεν τοῦ λοιποῦ τοῦ Ἀργοναύτης, οἵτινες, ἀπ' οὗ ἀνήχθησαν ἀπὸ τὴν Γωνιὰν ὡς προείπωμεν, καὶ τὰ παράλια τῆς μήπω κτισθείτης καὶ ἀνεγερθείσης Κίου, καὶ τὸν Κυανὸν κόλπον γενικῶς κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, καθ' ἣν ἤρχισε νὰ πνέῃ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς τοῦ Κυανοῦ κόλπου ὁ ἀνατολικὸς ἐκεῖνος οὐριος ἄνεμος, ὁ Ἑλληνιστὶ μὲν Ἀπηνιώτης καλούμενος, Ἰταλιστὶ δὲ Λεβάντης, καὶ Τουρκιστὶ δὲ Κιρὺν-Τογορσοῦ, καὶ ἐξῆλθον τοῦ Κυανοῦ κόλπου, ἔρθησαν πλέοντες εἰς τὸ βόρειον στόμιον τοῦ Θρακικοῦ Βοσπόρου, τὸ ἄλλως Βόρειον ἄκρον καλούμενον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

§. 20. Ἐκεῖ ὑπῆρχον δύο στόπελοι, οἵτινες πρότερον ἐκαλοῦντο Πλαγκται, ἢ Κυανεαὶ Συμπληγάδες· ἐπειδὴ κινούμεναι τρώπον τινα, καὶ συγκρούμεναι πρὸς ἀλλήλους, συνέτριβον τὰ πλοῖα τὰ τολμῶντα νὰ τὰς διέλθωσι. Διὰ τοῦτο καὶ φόβος πανικὸς κατέσχε τοὺς ναυτιλλομένους, καὶ κίνδυνος ἠπέιλη ἅπαντα τὰ πλοῖα τὰ ἐκεῖθεν τολμῶντα νὰ διέλθωσι μέχρι τῆς διαπλεύσεως τῶν Ἀργοναυτῶν· ἐπειδὴ τότε ἐπέπρωτο νὰ σταματίσωσιν, ἀπ' οὗ ἤθελε διαβῆναι ἐκεῖθεν ἀθλαθῆς ἢ Ἀργῶ, ἀδύνατον δὲ ἄλλως νὰ σταματήσωσι. Οἱ Ἀργοναῦται τέλος διεθλον διὰ τούτων ἀθλαθεῖς κατὰ τὴν ἐξῆς συμβουλὴν τοῦ μάντεως, ὅστις ἤρρευσεν ἐκεῖ, ἀλλ' οὐτινος τὸ ὄνομα διέφυγέ μου τὴν μνήμην ἤδη. Ὁ μάντις τέλος οὗτος συνεβούλευσε τοὺς Ἀργοναύτας αὐτοὺς νὰ λάθωσι μίαν πέλειαν (ἦτοι μαύρην περιστερὰν) καὶ ὅταν πλησιάσωσιν εἰς ταύτας τὰς συμπληγάδας, νὰ ἀφίσωσι πρῶτον τὴν περιστερὰν νὰ πετάξῃ πρὸ αὐ-

των και αν μεν εκεινη διαβη ασφαλης και αβλαβης. να τρέξωσ' πάραυτα κ' εκεινοι κατόπιν εκεινης, οπερ και εγένετο. Και εκτοτε λεγεται οτι κατὰ τὸν χρησμὸν ἐσταμάτισαν, ὅστις προὔλεγεν, οτι τότε θεβαίως θά παύτουσι και αι Κυανέαι συμπληγάδες κινου-μεναι και συγκρουόμεναι πρὸς ἀλλήλας, ἅμα δυνηθῆ να διαβῆ ἐκειθεν ασφαλης και αβλαβης πέλειά τις. Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο κατ' ἐμὲ δύναται να ἐξηγηθῆ φυσικῶς ὡς ἐξῆς·

§. 21. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν πανόρχαιον ἐκείνην ἐποχὴν ἡ ναυτιλία εἰσέτι ὑπῆρχεν ἀτελεστάτη, και εἰς τὰ σπάργανά της, οὕτως εἰπεῖν, ὡς προεῖρηται, και κλύδωνες μεγάλοι και ταραχαὶ ὑπὸ τε τῶν Βορείων και Νοτίων σφοδροτάτων ἀνεμων διεγειρόμενοι ἀνεκύκων και κατετάραττον τὴν θάλασσαν, αι νησίδες ἐκεῖναι μακρόθεν ἐφαίνοντο εἰς τοὺς ἀτελέστατα εἰσέτι νυτιλλομένους οτι αι Κυανέαι συμπληγάδες συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλας, και ὡς ἐκ τούτου δυσκολώτατα ἠδύνατο να διέλθωσιν ἐκεῖθεν. Ὅσοι τε ἐξ ἀνάγκης ἐτόλμων να διαβῶσι, διὰ τὴν εἰσέτι, ὡς προεῖρηται, ἀτέλειαν τῆς ναυτιλίας, μὴ δυνάμενοι τάχιστα να τὰς διέλθωσι, κατεποντίζαντο, και διὰ τοῦτο ἐνόμιζον, οτι αι νησίδες ἐκεῖναι συγκρουόμεναι πρὸς ἀλλήλας, συνέτριβον και διέφθειρον τὰ τολμῶντα να τὰς διέλθωσι πλοῖα, ἅπερ, ὡς προεῖπον, ἐπάσχον ταῦτα διὰ τὴν ἀμάθειάν των, και οὐχὶ ἐκ τῆς φυσικῶς ἀνυποστάτου, ἀλλὰ φαινομένης μόνον συγκρούσεως, δι' ἣν και Κυανέαι συμπληγάδες ἐκλήθησαν. Οἱ Ἀργοναῦται ὅμως ἐμφύχωθέντες ἀφ' ἐνὸς μὲν ὑπὸ τῆς συμβουλῆς τοῦ Μάντεως ἐκείνου, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοσούτων ἱρωικῶν χειρῶν κωπηλατουσῶν συγγρόνως, πᾶσαν τε προθυμίαν και σπουδὴν καταβάλλοντες εἰς τὸ να διέλθωσιν ἀβλαβεῖς πρὶν συγκρουσθῶσιν ὡς μακρόθεν φαινόμεναι, οτι συνεκρούοντο συμπληγάδες, τὰς διήλθον κατὰ συνέπειαν ἐκεῖνοι ασφαλέστατα. Τὴν γὰρ ἠδύνατο να τοὺς βλάψωσιν αι μακρόθεν κατὰ φαντασίαν φαινόμεναι, οτι συνεκρούοντο πρὸς ἀλλήλας, εἴτε ὁ μέγιστος φυ-

σικὸς κλύδων να βλάβῃ ἱπτάμενον πρῶτον πτηνόν, τὴν πέλειαν, και τοὺς Ἀργοναῦτας δεύτερον, οἵτινες διὰ τοιούτων χειρῶν κωπηλατουντες, διέβησαν ἀβλαβέστατοι τάχιστα ὡς ἄλλου ὄντως πτηνόν; Ἐκτοτε λοιπὸν ἡ ἐμφύχωσις ἀφ' ἐνὸς τῆς διαβάσεως τῶν Ἀργοναυτῶν, ἡ πρόοδος δ' ἀφ' ἑτέρου κυρίως τῆς βαθμηδὸν ἀναπτυσσομένης ναυτιλίας ἐνεψύχωσταν μετὰ ταῦτα και ἄλλα πλοῖα να διέρχωνται ἀβλαβῶς. Καὶ οὕτω πληρωθέντος οἰονεὶ τοῦ χρησμοῦ, ὅστις ἔλεγεν, οτι τότε θά πύσωσιν αι συμπληγάδες κινου-μεναι και συγκρουόμεναι, ἀφ' οὗ οἱ Ἀργοναῦται δ' ἐλθωσιν.

§. 22. Διελθόντες τέλος οἱ Ἀργοναῦται ἀβλαβεῖς, δι' οὗς προεῖπομεν λόγους, ἐντὸς τοῦ Εὐξείνου πόντου, τὰς μυθῶδες ταύτας συμπληγάδας, διηυθύνθησαν εἰς τὴν Κολχίδα πρὸς τὸν σκοπὸν των, ἧς τινοσ ὁ βασιλεὺς Αἰήτης κατέστη ξενοκτόνος διὰ τὸν φόβον μᾶλλον τῆς ἀρπαγῆς τοῦ μυθῶδους ἐκείνου πλούτου του, τοῦ ὑπὸ τὸ χρυσομάλλον ἐκεῖνο δέρας καλυπτομένου. Ἄλλ' ὅτε ἐφθισαν ἐκεῖσε οἱ Ἀργοναῦται, και ἰδὼν ὁ Αἰήτης τοσούτους και τηλικούτους ὠπλισμένους ἤρωας, ἑκατὸ γὰρ και ὀγδοήκοντα ὑπῆρχον παλλικάρια, ὑπὸ φόβου κατελήφθη πανικοῦ ἐφ' ᾧ οὐ μόνον δὲν ἐτόλμησε να κάμῃ χρῆσιν κατ' αὐτῶν τῆς ἀποτροπαίου και ἀπανθρώπου ἐκείνης συνηθείς του, τῆς ξενοκτονίας, ἀλλ' ἐκολάκευε μᾶλλον και περιποιεῖτο, ἄλλως τε και ἀγνωῶν και τὸν σκοπὸν αὐτῶν, δι' ὃν ἐκεῖσε προσωρμίσθησαν, ἕως οὗ ἡ δευτερότοκος αὐτοῦ θυγάτηρ Μήδεια τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐστρατίας ταύτης Ἰάσων ἐρωτευθεῖσα, και τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς των πρὸς ἐκεῖνον μαθοῦσα, ὑπεσχέθη αὐτῷ να τῷ συνδράμῃ, και να συμπράξῃ μετ' αὐτοῦ διὰ τῶν μαγικῶν της τρόπων και μεθόδων, να φονεύτῃ τὸν ἄγρυνον ἐκεῖνον και τριμερὸν δράκοντα, τὸν φύλακα τοῦ περιφήμου και περιβόητου ἐκείνου χρυσομάλλου μυθῶδους δέρατος, ὁπερ κυρίως και ἀληθῶς οὐδὲν ἄλλο ἦτο, εἰ μὴ ἄπειρος πλοῦτος και θησαυρός, ὃν ὁ πατήρ αὐτῆς ἐκέκτητο, και ὑπὸ τὸ μυθῶδες ἐκεῖνο

κάλυμμα ἐκαλύπτετο, ὑπεσχέθη, λέγω, τῷ Ἰάσωνι νὰ θανατώσῃ τὸν ἀτρόμητον ἐκεῖνον καὶ ἄγρυπνον φύλακα τοῦ πατρικοῦ της θησαυροῦ διὰ τῶν μαγικῶν της μέσων καὶ τρόπων· (διότι διεθρυλλεῖτο τῷ ὄντι, ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖνη ἀρίστη καὶ τρομερὰ μάγισσα,) ἐὰν ὁμως καὶ ἐκεῖνος ἤθελε τῇ ὑποσχέθῃ εἰλικρινῶς, καὶ τὴν δι-
 αβεβαιώσῃ, ὅτι ἤθελε τὴν παραλάβῃ· ὡς σύννευόν του ταῦτα ὁ ἥρωας Ἰάσων ἀκούσας, τοσοῦτον περιχαρῆς ἐγένετο, ὥστε νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν οὐδὲν ἄλλο μετ' αὐτῆς ἐσκέπτετο καὶ συνεσκεύα-
 ρει, πῶς νὰ συλήσῃ τὸν μυθώδη ἐκεῖνον θησαυρὸν τοῦ Αἰήτου, διὰ τὸν ὁποῖον τοσαῦτα πελάγη καὶ κινδύνους ὑπέστη καὶ διήλ-
 θεν ὁ ἀτρόμητος ἡμῶν ἥρωας· ἐπιτυχῶν δὲ τέλος ἐντελέστατα καὶ ὡς ἐπόθει τοῦ σκοποῦ του διὰ τῆς ἐρωτευθείσης αὐτὸν θυ-
 γατρὸς τοῦ Αἰήτου Μηδείας, καὶ τὸν περιβόητον καὶ μυθώδη κα-
 ταστάνα θησαυρὸν εἰς τὸ πλοῖον αὐτοῦ τὴν Ἀργὴν διὰ τῆς συν-
 εργείας καὶ συμπράξεως τῶν μετ' αὐτοῦ συμπλευσάντων ἡρώων εἰς σκομήσας, ἔτοιμος ν' ἀπολαύσῃ ἐκεῖθεν ἐγένετο μετὰ τῶν
 φίλων του καὶ τῆς συμπραξάσης αὐτῷ Μηδείας· Ὁρᾶτε ἀνα-
 γνῶσται! τί κατορθῶσὶ ὁ ἥρωας; καὶ τὰ πλέον πολύτιμα καὶ
 οἰκεῖα προδίδει ὁ ἥρωας!!!

§. 23. Ἀλλ' ἡ περιβόητος ἐκεῖνη καὶ πάντολμος κόρη, ἡ
 πολλὰς, ὡς ἐφημίζετο, καὶ διαφόρους μαγανείας γινώσκουσα
 καὶ μετεργομένη, ὡς ὁ ἱστορικός Μῦθος διηγεῖται περὶ αὐτῆς, ἔ-
 χουσα τότε ὑπ' ὄψιν της τὴν ἀπόπλευσιν τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ
 γινώσκουσα ἐκ τῶν προτέρων κάλλιστα καὶ τὴν κατὰ συνέπειαν
 τοῦ πατρὸς της καταδίωξιν τῶν ἀρπάγων, καὶ τὴν θρησκευτικὴν
 ἰδέαν καὶ πρόληψιν τῆς πατρίδος της, καὶ κατὰ συνέπειαν καὶ
 τοῦ πατρὸς της· (ἐφρόνουσιν γὰρ οἱ Κόλχοι τότε ἐπίστευον, καθὼς
 καὶ πάντες οἱ ἔθνη καὶ εἰδωλολάτραι, ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ με-
 ταβῇ εἰς τὰ Ἠλύσια πεδία, καὶ τὰς νήσους τῶν Μακάρων (ἦτοι
 εἰς τὸν παρ' ἐκεῖνης παράδεισον) ἡ ψυχὴ ἐκείνου τοῦ ἀποβιώσαν-

τος νεκροῦ, οὗτινος τὸ σῶμα δὲν ἤθελεν ἐνταφιασθῆ ἔν τῃ γῆ)·
 ταῦτα γινώσκουσα ἡ πολυμήχανος ἐκεῖνη Μηδεία, προγινώσκουσα
 τε τὴν κατὰ συνέπειαν τοῦ πατρὸς της καταδίωξιν τῶν ἀρπάγων
 ἐκεῖνων διὰ τινος μεγάλου στόλου, δραπετεύουσα συνάμα καὶ
 αὐτῆς ἐκ τῆς πατρίδος της ἑμοῦ μὲ τὸν ὑπ' αὐτῆς ἐρωτευθέντα
 Ἰάσωνα, παρλαμβάνει μεθ' ἐαυτῆς ἡ πολυμήχανος καὶ τὸν μι-
 κρότερον ἀδελφόν της Ἀψιρτον ἐντὸς τῆς Ἀργούσ, φοβουμένη, μή-
 πως ὁ πατήρ της καταδιώκων τοὺς ἄρπαγας διὰ μεγαλειτέρου
 στόλου προλάβῃ καὶ τοὺς περικυκλώσῃ, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦς
 καταποντίσῃ, διὰ νὰ τὸν ἀπεσχολήσῃ λοιπὸν τοσοῦτον, ὥστε αἱ
 Ἀργοναῦται νὰ κερδίσωσι καιρὸν, καὶ νὰ δυνηθῶσι κατὰ συνέπειαν
 νὰ ἀποφύγωσι τὸν ἐπαπειλούμενον αὐτοῖς κίνδυνον, τί ποιεῖ ἡ
 πάντολμος; ὅτε εἶδε τὸν πατέρα της μὲ στόλον τφόντι μέγαν κα-
 ταδιώκοντα αὐτοὺς, τὸν ἀδελφόν της, ἡ πάντολμος, τὸν ὁποῖον
 συμπρέλαθε μεθ' ἐαυτῆς, κατακερματίσασα τὸν πανάθλιον, καὶ
 διαμερίσασα ἀσπλάγγχνως εἰς ὀφρορα τεμάχια, ἐσκόρπισεν αὐτὰ
 εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ἐδῶ, καὶ ἄλλ' ἐκεῖ, τὰ ὅποια καταγινομένου
 τοῦ πατρὸς της νὰ τὰ συνάξῃ πρὸς ἐνταφιασμὸν διὰ τὴν θρησκευ-
 τικὴν ἐκεῖνην πρόληψιν, ἦντινα ἀνωτέρω ἐξεθέσαμεν, κερδίσαντες
 καιρὸν οἱ ἄρπαγες ἐδραπέτευσαν, ἐλευθερωθέντες ἀπὸ τὴν κατα-
 διώξιν, καὶ τὸν κίνδυνον τῆς καταστροφῆς των· ἀπομακρυνθέντες
 παρὰ πολὺ ἀπὸ τοῦ δίκτου των· Καὶ οὕτως ἀπαλλαγέντες ἀπὸ
 τὰς μικρόνους χεῖρας τοῦ Αἰήτου, διεσώθησαν ἀβλαβεῖς εἰς τὴν
 πατρίδα των, φέροντες μεθ' ἐαυτῶν καὶ τὸν ἀμύθητον ἐκεῖνον θη-
 σαυρὸν τοῦ Αἰήτου εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸν ὑπὸ τὸ χρυσόμαλλον ἐ-
 κείνο ὄρεος καλυπτόμενον.

§. 24. Ἐπανελθόντες τέλος οἱ Ἀργοναῦται ἀβλαβεῖς εἰς
 τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς πολυπαθεστάτης ἐκεῖνης ἐστρατείας, μετέ-
 βησαν εἰς αὐτὸς εἰς τὰ ἴδια. Τότε φίλαττοι καὶ ὁ ἡμέτερος
 ἐκεῖνος προπάτωρ, ὁ περιφημὸς καὶ λαμπρότατος Ἡρῶας, ὁ εὐγενέ-

ναύτας Κίος, ἔγνω πάραυτα νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ λαμπρότατον ἐκεῖνο καὶ περίφημον σχέδιόν του, ὅπερ συνέλαβε κατὰ νοῦν ἐν τῇ προσωρινῇ ἐκείνῃ τυχαίᾳ ἐνταῦθα διατριβῇ του τοῦ ἐναντίου καὶ ἀναρμυδίου καιροῦ ἕνεκα, ὅστις τοὺς ἠνάγκασε νὰ εἰσπλεύσωσιν ἄκοντες εἰς τὸν ἡμέτερον τοῦτον κόλπον. Καὶ δὴ τοῦτο κατὰ νοῦν λαβὼν, ἔγνω καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ συνάξας οὖν πάραυτα καὶ ἀνυπερθέτως διαφόρους οικογενείας ἐκ διαφόρων τῆς Ἑλλάδος, πόλεων, καὶ ἰδίως τῶν Ἀθηνῶν, ἧτις ὑπάρχουσα ἐτύγχανεν ἡ Ἐστία τῶν Μουσῶν, καὶ διαφόρων τεχνῶν τε καὶ ἐπιστημῶν, καὶ φέρων ἐκείνας μεθ' ἑαυτοῦ, ἀπόκη ἐνταῦθα εἰς τὸ φύσει περικαλλέστατον καὶ γονιμώτατον παρὰ πᾶσας τὰς ἄλλας τῆς Βιθυνίας χώρας ἔδαφος, ὅπερ διὰ τὰς φυσικὰς του ταύτας καλλονὰς, τὸ Παλλάδιον μετὰ ταῦτα κατέστη τῆς Βιθυνίας· διότι ἀπὸ μὲν τὸ δυτικοβόρειον μέχρι τοῦ βορειοανατολικοῦ περιορίζεται, ὡς ὕρατε, καὶ στεφανοῦται ὑπὸ τῆς σειρᾶς τοῦ Ἀργανθονίου ὄρους· ἀπὸ δὲ τῆς νοτιοδυτικῆς πλευρᾶς περικυκλοῦται μέχρις ἡλίου ἀνατολῶν ὑπὸ διαφόρων καλλιεργησίμων λόφων, οἵτινες ἕκτοτε καὶ μέχρι σήμερον ὑπάρχουσι κατάφυτοι ὑπὸ διαφόρων μάλιστα καρπίμων δένδρων, οἶων, καστανῶν, καὶ ἄλλων, καὶ ἰδίως ἐλαιοδένδρων, ἅτινα παράγουσιν ἀφθονώτατα τὰς καλητέρας καὶ ἐκλεκτοτέρας φηγεσίμους ἐλαίας, καὶ τὸ κάλλιστον ἐλαιόλαδον, ὅφ' ὧν μέγιστον ἐξαγωγῆς ἐκτελεῖται ἐμπόριον· κάτωθεν δὲ τοῦ Ἀργανθωνίου καὶ ὑπὸ τοῦ πρόποδος αὐτοῦ πεδίοις ἐκτεταμένη λίαν ὑπανοίγεται καὶ σχηματίζεται, κατάφυτος καὶ αὕτη πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὑπὸ λαμπροτάτων Ροιῶν, (ροδῶν) καὶ ἄλλων ἤδη ὀπωροφόρων δένδρων οἶον, κυδωνῶν, ἀπίων, μηλεῶν μοναδικῶν, φρικία καλουμένων, ροδακινῶν καὶ ἄλλων, κατάφυτοι δὲ ἤδη μάλιστα ὑπὸ τε ἀμπελώνων καὶ Συκαμινῶν, δι' ὧν ἐξάγεται οὐκ ὀλίγος οἶνος, καὶ ἡ μέγιστη καὶ πλουσιωτάτη σκωληκοτροφία τρέφεται ἀρίστως καὶ τεχνικώτατα, ἐξ ἧς πηγάζει ἀφθονωτάτη καὶ ὠραιωτάτη μέταξα.

Ἐμπροσθεν δὲ τῆς Κίου ὕρχπλοῦται ὁ Κιανὸς κόλπος, ὅστις πρὸς Βορρᾶν μὲν περατοῦται ὑπὸ τοῦ Ποσειδίου ἀκρωτηρίου, τοῦ τουρκιστὶ καλουμένου Μπόζ-μπουρνοῦ, πρὸς δὲ Νότον ὑπὸ τῆς νῦν Τρυγλίας καὶ τῶν πλησίον ἐκεῖ παραλίλων χωρίων, καὶ κωμοπόλεων, Σιγῆς, Μουντανων, Νεοχωρίου καὶ Ἐλεγγῶν. Καὶ ἐν μὲν τῷ μυθῷ τοῦ Κιανοῦ κόλπου κεῖται ἡ Κίος, ἔνθεν δὲ καὶ ἔνθεν αὐτῆς, ἦτοι ἕριστροθεν μὲν αὐτῆς καὶ νοτιῶς κεῖται ὁ λαμπρότατος καὶ βιθύτατος αὐτῆς λιμὴν, παντάπασιν ἀκύμαντος καθ' ὅλον τὸν ἐνιαυτὸν, ὅπου καὶ Ἐπίνειον τῆς κυβερνήσεως ὑπάγχει τὴν σήμερον· δεξιόθεν δὲ καὶ βορείως ὁ ἀσφαλέστατος ὄρμος, ὅστις Γωνιά τὴν σήμερον καλεῖται καὶ ὅπου τὸ πάλαί οἱ Ἀργοναῦται προσωρήθησαν. Ὁ δὲ κόλπος οὗτος βρῖθη καὶ διαφόρων εἰδῶν ἰχθύων, καθ' ἑκάστην ἀλισκομένων ἀενάως εἰς ἀφθονωτάτην ποσότητα, ἐξ ἧς καθ' ἑκάστην ἐπιτοπίως ἀναλισκόμενοι, οὐκ ὀλίγοι μεταφέρονται καὶ εἰς τὰ πέριξ τῆς Κίου χωρία, καὶ μάλιστα εἰς Προῦσαν, παραλείπω τὸ ἀφθονὸν καὶ ἄπειρον πλῆθος τῶν δι' ἐμπόριον ταριχευομένων διαφόρων καὶ ποικίλων ἰχθύων.

§. 25. Ἀποκαταστήσας τέλος πάντων ἐνταῦθα ὁ προπάτωρ ἡμῶν Κίος τὴν ὄντως λαμπροτάτην ἐκείνην ἀποικίαν του, δὲν ἐγκατέλιπεν αὐτὴν καὶ εἰς τὸ μοιραῖον καὶ τὴν τύχην της, ἀλλ' οἷα φιλόστοργος πατήρ, καὶ πρῶτος οἰκιστῆς καὶ κτίτωρ, ἐμερίμνησεν ὑπὲρ αὐτῆς ἀσφαλέστατα. Κτίσας οὖν καὶ ἀνεγείρας ἐνταῦθα τὴν πόλιν ἀπὸ τῆς ἐπιχαριστάτης παραλίας τοῦ Κιανοῦ κόλπον, ὅστις ὑπὸ τοσοῦτων καὶ τοιοῦτων φυσικῶν τε καὶ ἀπικτήτων πλεονεκτημάτων καὶ καλλονῶν περικοσμητός, ὡς προείρηται, μέχρι τῆς λαμπροτάτης ἐπίσης ἐσωτερικῆς πεδιάδος ἐπεκτείνας, δὲν ἐγκατέλιπεν αὐτὴν καὶ εἰς τὴν διάκρισιν τῶν τότε τυχοδιωκτῶν καὶ ἀρπάγων, ἀλλ' ἐξησφάλισεν ὁ κοίδημος μὲ τὸν λαμπρότατον καὶ ἰσχυρότατον ἐκεῖνον περίβολον τῶν Κυκλοπέων τειχῶν, ἐξ ὧν ἄχρι τῆς σήμερον καὶ τινα λείψανα σώζονται ἐκεί-

ων ἐν μιᾷ συνοικίᾳ *Καστριὰ* καλουμένη, ἅτινα ἀγλώττως μαρτυροῦσι τὴν πατρικὴν πρόνοιαν τοῦ φρονιμοστάτου δομητορος τῆς φιλάτης ὑμῖν πατρίδος, καὶ οὐ μόνον ταῦτα τὰ λείψανα πρὸς τὴν πρόνοιαν τοῦ κοιδίου ἡμῶν προπάτορος τὴν ἐξασφάλισιν τῆς πόλεως μαρτυροῦσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς προσέτι· προσέτι καὶ ἄλλας οὐκ ὀλίγας τυχαίας ἀνακαλύψεις ἀγλώττως καὶ ἀφώνως ἀνακηρύττουσι τὴν πάλαι λαμπρότητα, ἀρχαιότητα, καὶ σπανίαν καλλονὴν τῆς πάλαι μὲν μεγίστης, πλουσιωτάτης εὐκλειεστάτης, καὶ εὐδαίμονεστάτης πόλεως Κίου, ἣδὴ δὲ ἀτυχῶς ἐκ διαφόρων κερικῶν περιστάσεων δυσκλειεστάτης καὶ δυστυχεστάτης σχεδὸν καταστάτης σχετικῶς πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἐκείνην εὐδαίμονίαν τῆς καὶ λαμπρότητα, καίτοι καὶ νῦν οὐ μικρὸν ἐνεργεῖται, ὡς προσέφη, ἐμπόριον τῶν διαφόρων, ποικίλων, καὶ πλουσιωτάτων προϊόντων τῆς, ὡς προσείρηται, ἐλαιῶν, π. γ. ἐλαίου οἴνου, ὠραιωτάτων κουκουλίων, λαμπροτάτης μετόξης καὶ ἀφθονωτάτης, καὶ ἄλλων.

§. 26. Οὗτω λοιπὸν ἐξασφαλίσας ὁ κοιδῆμος καὶ θάνατος προπάτωρ ἡμῶν Ἀργοναύτης Κίος τὴν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ ἀνεγερθεῖσαν καὶ κτισθεῖσαν πόλιν Κίον, γὰρ ἄμυθῆτος ἐνεπλήσθη καὶ ἀγαλλιάσεως διὰ τὴν οὕτω καλλωπισθεῖσαν καὶ ἐξασφαλισθεῖσαν ἀσφαλέστατα ἀποικίαν του, ἥτις οὕτως ἔχουσα γιγαντιαίοις τοῖς βήμασι προήγετο εἰς τὸν πολυτισμὸν, καὶ τὰς ὠραίας τέχνας, καὶ (ἐπιστήμας, καθὼς τρανώτατα ἦδη ἀγλώττως κυρίττουσι καὶ μαρτυροῦσι τὰ μέχρι σήμερον τυχαίως ἀνακαλυπτόμενα λαμπρότατα δείγματα καὶ τεκμήρια πολυτελεστάτων ἐκ λευκοτάτων μαρμάρων σαρκοφάγων τε μεθ' ἀρχαιοτάτων ἑλληνιστῶν ἐπιγραφῶν, καὶ καλλονῆς ἀμιμήτου δείγματα διαφόρων ἀναγλύφων τε καὶ ἀγαλμάτων, ἅπερ βεβαίωτατα δὲν ἠδύνατο νὰ κατασκευάζωνται ἂν δὲν ὑπῆρχον καὶ σοφοὶ τεχνῖται καὶ (ἐπιστήμονες ἀγαλματοποιοί· καθὼς προσέτι ἐκ τυχαίας ἀνακαλύψεως

πρὸ πενήκοντα περίπου ἐτῶν ἐκ τῶν πατριωτῶν ἡμῶν τις Χατζῆ Μαυρουδῆς Πινάτσης ἐπωνομούμενος, ὄντινα καὶ ἐγνώρισα καὶ συναναστάφην, προτιθέμενος ἐδῶ που πλησίον ὑπὸ τὴν νεωστὲ κτισθεῖσαν τῶν προσφύγων συνοικίαν, καὶ ἐν τῇ θέσει τῇ καλουμένη *Καβάκια*, ἀντικρῦ τε τοῦ οικοδομήματος τῆς Ἐπιτιπίου Ἀρχῆς, ἦτοι τοῦ Διοικητηρίου, προτιθέμενος, λέγω, ὁ κοιδῆμος Χατζῆ Μαυρουδῆς Πινάτσης νὰ καλλιεργήσῃ ἐκεῖ χωράφιόν τι ἐκ παλαιστάτων γρόνων κεχερσωμένον καὶ ἀκαλλιέργητον, τοῦτο καλλιεργήσας καὶ ἀνασκάψας κατάφυτον ἐποίησε, φυτεύσας ἐκεῖ ἐλαιόδενδρα καὶ συκαμινέας· τοῦτον ἦδη τὸν ἐλαιοσυκαμινεῶνα οἱ υἱοὶ αὐτοῦ ἦδη κατέχοντες νέμονται.

§. 27. Ἐνταῦθα ὁ προμνησθεὶς Χατζῆ Μαυρουδῆς ἀνεκάλυψε τυχαίως ὑπὸ τινος μεγίστου σωροῦ λίθων, ὅστις ὑπάρχων ἐν τῇ ποδαριᾷ τοῦ ἐλαιοσυκαμινεῶνός του, θέλων νὰ τοὺς σηκώσῃ ἐκεῖθεν, ἀνεκάλυψεν ὑποκάτω τοῦ σωροῦ τῶν λίθων ἑπτὰ πηλίνους πίθους, ὧν ἕκαστος ὑπῆρχε χωρητικότητος σχεδὸν μυθώδους· δύο γὰρ χιλιάδων ὀκκάδων καὶ διακοσίων ὑπῆρχεν ἕκαστος οἰουδήποτε ρευστοῦ, ὕδατος, οἴνου, ἐλαίου καὶ λοιπῶν. Τούτους δὲ ἦδη τὰς κρουποῦ τουρκιστῶν τοὺς λέγομεν διὰ τὴν ἀνέκφραστον στερεότητά των, καὶ τοὺς ὁποίους φυσικῶ τῷ λόγῳ ἐνταῦθα βεβαίως θὰ κατεσκευάζον· διότι ἀλλαγῶθεν δυσκολώτατα θὰ μετέφερον. Τούτους τέλος τοὺς μεγίστους πίθους, τοὺς τυχαίως ὑπὸ τῶν σωρῶν τῶν λίθων ἀνακαλυφθέντες θέλων ὁ ἰδιοκτήτης Χ' Μαυρουδῆς Πινάτσης νὰ μεταφέρῃ ἐκ τοῦ νέου ἐλαιοσυκαμινεῶνός του εἰς τὴν ἔνδον τῆς Κίου ἐλαιοαποθήκην του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ εἷς πλήρης μέχρι τῆς μέσης ρευστοῦ τινος, τὸ ὁποῖον ὑπολαβὼν ὅτι πράγματι ὑπῆρχεν ὕδωρ ἀπλοῦν, θέλοντα νὰ μεταφέρῃ καὶ αὐτὸν ἐκεῖθεν εἰς τὸ προρρηθὲν μέρος τῆς ἐλαιοαποθήκης του, πρὸς ἐλάφρυνσιν οἰονεὶ καὶ εὐκολίαν τῆς μεταφορᾶς του ἔχουσε τὸ νομιζόμενον ἐκεῖνο ἀπλοῦν ὕδωρ ἐπὶ τοῦ μεγίστου σωροῦ τῶν λίθων

των ὄντων ἐκεῖ, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! οἱ λίθοι ἐκεῖνοι μετεβλήθησαν πάραυτα ἅπαντες εἰς λεπτοτάτην κόκκιν. ὅπερ καὶ λίαν κατελύθησεν τὸν ἰδιοκτήτην Χ' Μαυρουδῆν Μινάστην, διότι τὸ ὑγρὸν ἐνεῖνο τσαῦτα ἔτη ὑπάρχον ἐντὸς τοῦ πηλίνου ἐκείνου πίθου, καὶ μηδὲν ἔκρινον βλάπτων, ἅμα ἐχύθη ἐπὶ τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος μεγίστου σωροῦ τῶν λίθων, ἐν ἀκαρεὶ εἰς λεπτοτάτην κόκκιν τοῦ μετέβαλε κατασκευῆ βεβασιότατα ἐπιστημονικῆ θὰ ὑπῆρχεν ἐκεῖνο τὸ ρευστόν, ἐξ αὐτῶν δυνάμεθα οὐχὶ ἀπλῶς νὰ εἰκάσωμεν. ἀλλὰ καὶ μετὰ θετικότητος ν' ἀποφανθῶμεν, ὅτι τοῦ ὑγροῦ καὶ ρευστοῦ ἐκείνου ἐπιστημονικοῦ ἀναμφιβόλως ὑπάρχοντος, καὶ κάτοικοι θὰ ὑπῆρχον βεβασιότατα τεχνῆται, σοφοὶ καὶ ἐπιστήμονες, διότι ἀδύνατον θὰ ὑπῆρχε φυσικῶς νὰ μετεφέροντο ἀλλαγθῆεν τοιοῦτοι ὑπερμεγέθεις πηλίνου πίθου, καὶ τοιοῦτον ὑγρὸν, ἀλλ' ἐνταῦθα κατὰ συνέπειαν θὰ κατεσκευάζοντο, καθὼς καὶ ἄλλα πηλίνα ὑπερμεγέθη ἀγγεῖα, σχῆμα πηλίνης λεκάνης ἔχοντα, ὅπερ (Ταγάρας) ἐπιτοπίως καλοῦσιν ἤδη οἱ κάτοικοι, τὰς ὁποίας οὐσας καὶ αὐτὰς χωρητικότητος ὕδατος δύο χιλιάδων περίπου ὀκκάδων καὶ ἐπέκειντα, μετεχειρίζοντο οἱ νεώτεροι καὶ σύγχρονοι μάλιστα κάτοικοι εἰς τὰ μαγαζεῖα τῶν, ὅπου εἶχον καὶ χαλκίνοὺς λέβητας (καζάνια) ἐκτισμένους, καὶ ὑπεράνω αὐτῶν εἶχον ἐκτισμένας πλαγίως τὰς λεγομένας (ταγάρας) πλήρεις ὕδατος ἀγωγυμένους ἐντὸς αὐτῶν πρὸς κατασκευὴν οἰνοπνεύματος, ὅποτε ἀλλαγῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον μεταχειρίζονται σανιδόβαρελλα. Αἱ δύο σειραὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τῶν πλατιῶν λεγομένης, αἵτινες ἦσαν κατ' ἀμφοτέρας τὰς πλευράς τῆς ἐνθεν καὶ ἐνθεν ὄλον ἐλαιομάγαζα, εἶχον ἐν ὅλοις τούτοις τοῖς μαγαζαίοις ἀνά δύο τοιαύτας μεγίστας (ταγάρας) πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς, τῆς ἐκραγείσης κατὰ τὸ 1856 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, καὶ Αὐγούστου εἴκοσιν, ἡμέρᾳ δευτέρᾳ καὶ ἀποτεφρωσάσης ἔπασαν τὴν Κίον.

§. 28. Προσέτι ὅτι ὑπῆρχον ἐνταῦθα καὶ ἄνδρες ἐπιστήμο-

νες καὶ πλουσιώτατοι συνάγεται καὶ ἐξ ὅτων μὲν ἄχρι τοῦδε εἰπόμεν, καὶ ἐκ τῶν διαφόρων προσέτι λαμπροτάτων ἀναγλύφων τε, καὶ ἀγαλμάτων, καὶ ἐκ λευκοτάτων μαρμάρων σαρκοφάγων, ἐξ ὧν καὶ πολλοὺς εἶδον αὐταῖς ὄψεσι, καὶ εἰσέτι φαίνονται τινὲς ὑπερμεγέθεις πλησίον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὀδηγητρίας σεμνυνομένου. Μόνον τὸ λαμπρότατον ἐκεῖνο ἀγαλμα, ὅπερ τυχαίως ἀνεκαλύφθη τὸ χιλιοστὸν ὀκτακοσιοστὸν τεσσαρακοστὸν σωτήριον ἔτος, δὲν ἤξιώθη νὰ ἴδω αὐταῖς ὄψεσιν, ἀπουσιάζων τότε ἐντεῦθεν, ὡς μοὶ τὸ περιέγραψαν οἱ ἰδόντες, ὡμοίαζε παρὰ πολὺ μ' ἐκεῖνα τὰ δύο ἀγάλματα, τὰ ὅποια πρὸ τινῶν ἐτῶν ἀνεκαλύφθησαν κατὰ τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῷ Ὁδεῖῳ τοῦ Ἀττικῆς Ἡρώδου ἡρωωτηριασμένα ὁμῶς ὀλίγον ἀμφοτέρω κατὰ τὴν μύτην, ὡμοίαζε, λέγω, ὡς ἐκεῖνα, οὐχὶ ὁμῶς καὶ ἡρωωτηριασμένον παντάπασι, ὡς ἐκεῖνα.

§. 29. Ἀνεκαλύφθη δὲ καὶ τοῦτο τυχαίως κατὰ τον ἐξῆς τρόπον. Ἐγχώριός τῆς ἰδιοκτήτης ἐνὸς συκαμινεῶνος πλησίον μὲν τοῦ κατὰ τὴν θέσιν ἀγίας Μαρίας καλουμένην, ἰδίως δὲ πλησιέστατα εἰς τὸ ἅγισμα τοῦ ἀγίου Ἰωάννου καλούμενον, ὅπου τὴν σήμερον κατ' ἔτος τρέχουσι προσκυνηταὶ πολλοὶ τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, καὶ τοῦ ἱερέως τῆς ἐνορίας ἐκείνης παρόντος χάριν τοῦ ἁγιασμοῦ. Ἐγχώριός τις, λέγω, ἰδιοκτήτης, Στρατῆς Κουλιγκὸς ἐπωνυμούμενος, προτιθέμενος ν' ἀνοιξῆ λάκκον τινὰ ἐν τῷ συκαμινεῶνι του, διὰ νὰ συνάξῃ τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ συκαμινεῶνος του ἄφθονα τεμάχια λίθων καὶ τούβλων κεκαλυμμένων ὑπὸ ἀσθῆστου, ὅπερ ὑποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ ἀρχαία πόλις τῆς Κίου ἐπεκτείνετο ἕως ἐκεῖ, καὶ νὰ τὰ ρίψῃ ἐντὸς ἐκείνου τοῦ λάκκου, ὅντινα μετὰ ταῦτα ἤθελε καλύψῃ, διὰ νὰ μὴ προσενῶσιν ἐμπόδιον εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ συκαμινεῶνός του, ἀπέστειλεν ἐκεῖσε ἐργάτας πρὸς ἀνασκαφὴν τοῦ λάκκου. Ἐν' ᾧ δὲ οἱ ἐργάται ἀνῶρυτον τὸν λάκκον, αἴφνης καὶ παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν ἀνεκαλύφθη

τὸ λαμπρότατον ἐκεῖνο ἄγαλμα σῶν τε καὶ ἀκέραιον, ὅπερ μαθῶν ὁ ἰδιοκτήτης, ἐμελλε τὴν ἐπιούσαν νὰ τὸ μεταφέρειν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀλλὰ δυστυχῶς τὴν νύκτα ἐκείνην χεῖρες βάρβαρῶν καὶ ἀνοσιώτατοι ἀγραμμάτων παντάπασι καὶ ἀναλφabethῶν ἀνδρακρίων, ἅπερ ἰδόντα, ὅτι ἡ κεφαλὴ του ἔχουσα κατὰ τὸν λαϊμὸν κλειδῶσιν, δι' ἧς ἐμβαινοέβγαινε ἡ κεφαλὴ του, καὶ ὑπολαβόντα τὰ ἀφωρισμένα καὶ τρισκατηραμένα ἐκεῖνα μοχθηρότατα ἀνθρωπάκια, οἱ ἐντὸς τοῦ στήθους του καὶ τῆς κοιλίας του θὰ ὑπῆρχε θησαυρὸς κεκρυμμένος, ἐπελθόντα τὴν νύκτα ἐκείνην συνέτριψαν, ἐν ᾧ θησαυρὸς ἀνεκτίμητος ὑπῆρχε αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ λαμπρότατον ἄγαλμα, ὅπερ τινὲς εἰκάζον, ὅτι ἦτο τοῦ προπάτορος ἡμῶν ἐκείνου ἤρωος Κίου.

§. 30. Καὶ οὐχὶ ταῦτα μόνον κατὰ διαφόρους καιροὺς τυχαίως ἀνεκαλύφθησαν, ἀλλὰ καὶ πρὸ ἐνὸς περιόπου ἔτους ἐν τῇ θέσει τῇ ἀνέκαθεν καὶ πλεονέτατι ἁγίᾳ Σπυρίδων καλουμένη ὁ χιλιάρχος, ὅστις ἐκεῖ κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν στρατῶνα τῆς Κυβερνήσεως ἀνήγειρεν, ἀνασκάπτων πρὸς ἐξαγωγήν λίθων ἐκ τῶν ἐκεῖ ἐρειπίων, πολλὰ λίαν περίεργα, ἀρχαῖα τε καὶ νεώτερα τυχαίως ἀνεκάλυψεν, ὡς στύλους (κολῶνας) μαρμαρίνους, κολωνοκέφαλα ἐπίσης πελωρίου μεγέθους, πλάκας τε μαρμαρίνας μὲ διαφόρους ἑλληνικὰς ἐπιγραφὰς ἑλλιπεῖς, ἐξ ὧν εἶδον μίαν λίαν ἡρωτηριασμένην λέγουσαν ἑλλιπῶς (ἀνέθηκε τῷ δήμῳ). Ἐκ τούτων οὖν καὶ ἄλλων οὐκ ὀλίγων καθ' ἐνάστην σχεδὸν τυχαίως ἀνακαλυπτομένων, ὧς τινες πάλιν πρὸ μικροῦ κάτωθεν τοῦ ἀνατολικοῦ μέρους τοῦ Διοικητηρίου, ὅπου ἐδρεῖται ἡ ἐπιτόπιος ἀρχὴ, ἐντὸς τινος ἐλαϊῶνος τανῶν ἀνεκάλυψαν πελωρίας μαρμαρίνους στήλας (κολῶνας). Ἐξ ὧν λοιπὸν τούτων δυνάμεθα λογίως νὰ συλλάβωμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς πόλεως Κίου δὲν ὑπῆρχον τῆς τυχεύσεως διαγωγῆς, διανοητικῆς τε καὶ ἡ-

θικῆς ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως, ἀλλ' ἄνδρες τῷ ὄντι σοφοὶ, καὶ ἐπιστήμονες.

§. 31. Ἐὰν ὁμῶς ἡτύχουν, φίλτατοι πατριῶται, καὶ λοιποὶ ἀναγνώσται, νὰ περιήρχετο εἰς χεῖράς μου ἡ πολυτίμος τῷ ὄντι ἐκείνη ἱστορία τοῦ περιφήμου ἱστοριογράφου Πολύβιου τοῦ ἐκ τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ τῆς Ἑλλάδος Μεγαλοπόλεως ὀρμημένου, υἱοῦ ὑπάρχοντος τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀχαιῶν Λυκώρτα, ὅστις Πολύβιος δηλαδὴ, γεννηθεὶς περὶ τὴν 144 Ὀλυμπιάδα πρὸ Χριστοῦ, ἦτοι εἰς τὰ 576, ἀπέβίωσεν εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, ἄφου περιῆλθε πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς μὲ τὸν φίλον του Σκιπίωνα Αἰμιλιανόν, τὸν καὶ Ἀφρικανὸν ἐπικληθέντα, υἱόν τε ὄντα Παύλου τοῦ Αἰμιλίου, καὶ τετράκις ἐν Ρώμῃ ὑπατεύσαντα, καὶ τὴν Καρχηδόνα, πόλιν τῆς Ἀφρικῆς, εἰς τὰ 148 ἔτη π. χ. καταστρέψαντα. Συνοδεύσας τὸν φίλον του Σκιπίωνα εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς, συνέγραψεν ἔπειτα τὴν πολυτίμον ἐκείνην ἱστορίαν του εἰς βιβλίαις δέκα, ἀρχομένη μὲν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ δευτέρου Λιθουκοῦ πολέμου, τελευτῶσαν δὲ εἰς τὴν καταστροφὴν τοῦ Μακεδονικοῦ βασιλείου ὑπὸ τῶν Ρωμαίων. Ὁ περίφημος, λέγω οὗτος ἱστοριογράφος Πολύβιος, φίλτατοι πατριῶται, καὶ λοιποὶ ἀναγνώσται! οὐκ ὀλίγα περὶ Κίου διηγεῖται, καὶ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς κατοίκων ἐν τῇ πολυτίμῳ αὐτοῦ ἱστορίᾳ, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν ἡδυνήθη νὰ λάβω εἰς χεῖρας, καὶ νὰ ἀρυσθῶ ἐξ αὐτῆς τὰ περὶ Κίου καὶ τῶν ἀρχαίων κατοίκων τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐξιστορούμενα φυσικῶ τῷ λόγῳ θετικῶς, καίτοι τῶν φίλων τις ὑπεσχέθη νὰ μοὶ τὴν προβλέψῃ, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἡ πρὸς ἐμὲ φιλικὴ του ὑπόσχεσις ἐματαιώθη. Ἐν ταύτῃ γοῦν τῇ περὶ Κίου πραγματείᾳ μου τοῦτο μόνον τὸ ἔλλειμμα θεωρῶ, ἧτις καὶ ἄλλως ἐκ τῶν προειρημένων τυχαίων ἀνακαλύψεων, καὶ τῶν ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου περὶ ἀρετῆς τῶν Κυανῶν γυναικῶν διαλαβανόμενων, ἅπερ ἀκο-

λούθως διηγηθησόμεθα, καὶ ἄλλων εἰσέτι, ὃν πόρρω που τῆς ἀληθείας καὶ αὕτη καθίσταται.

§. 32. Ὁ ἀληθέστατος ἐκεῖνος καὶ ἀψευδέστατος Πλούταρχος ὁ Χαϊρωνεύς, ὁ πλείστων ἐγκωμίων τε καὶ ἐπαίνων ἄξιος διὰ τὰ πολύτιμα αὐτοῦ σωζόμενα συγγράμματά του διαφόρων ἰδεῶν τε καὶ ἐννοιῶν. Ὁ ἀοιδίμος, λέγω ἐκεῖνος καὶ χαριέστατος ἱστορικός Πλούταρχος εἰς τὸ περὶ ἀρετῆς γυναικῶν πολύτιμον καὶ λαμπρότατον του σύγγραμμα, ὅπερ οὐ μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχε πρᾶγμα σπανιώτατον, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι ὑπὸ μόνου τοῦ ὀρθοῦ λόγου δηλοῦμενοι ἐπλήρουν καὶ ἐξετέλουν τὰ τῆς γαμικίας συζυγίας καθήκοντα, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐποχῇ, ἥτις πρὸς τῷ ὀρθῷ λόγῳ, καὶ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν ἁγίων Γραφῶν, ὡς λύχον φαίνοντα ἔχει ἐν ἀύχμηρῷ τόπῳ, σπανιώτατα δύναται νὰ ἐκτεληρωθῇ ἢ ἐκπλήρωσις τῆς θεοπαράδοτου καὶ λαοσόσου ταύτης ἀρετῆς, τῆς φιλανδρίας δηλονότι τῶν γυναικῶν, περὶ τῆς ὁποίας προσέξατε, παρακαλῶ, νὰ ἀκούσητε, ὅσοι φιλοπάτριδες καὶ φιλοῖστορες ὑπάρχετε.

§. 33. Ὅτε ὁ ἔσχατος καὶ τελευταῖος βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος τὴν μεγάλην ἀκούων φήμην τῆς τότε λαμπροτάτης, πλουσιωτάτης καὶ εὐδαιμονεστάτης ταύτης πόλεως Κίου, βουλὴν μὲν ἄδικον καὶ παντάπασιν ἄτοπον συλλαβῶν, συγγνωστὴν ὅμως κατ' ἐκείνην μάλιστα τὴν ἐποχὴν τῆς εἰδωλολατρείας, καὶ πολυθείας, καθ' ἣν τότε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου ἐλογίζετο ὀρθὸν καὶ νόμιμον, καὶ τοὺς ἀδυνάτους κατατρέχον ἄδικως τοὺς ὑπέττατε, ἡβουλήθη ὁ ἀσυνείδητος ἀδικῶς καὶ παραλόγως, ὑπὸ τὸ ἄδικον δίκαιον μόνον τοῦ ἰσχυροτέρου παροτρυνόμενος, καὶ οὐχί τινος ἄλλης ἀπογνώσεως αἰτίας προρρωμώμενος, νὰ ἐστρατεύσῃ ἐνθάδε εἰς Κίον, καὶ νὰ ὑποτάξῃ εἰς ἐκυτόν ταύτην. Ταύτην οὖν τὴν ὁλως ἄτοπον, ἄδικον καὶ παράλογον βουλὴν καὶ ἐννοιαν ἐνῶ συλλεγῶν ὁ ἄρπαξ καὶ ἀσυνείδητος, καὶ κατὰ συνέπειαν τὸν ἀπαιτού-

μενον στόλον συγκροτήσας, συγκείμενον ὡς λέγεται, ἐκ 30 πολεμικῶν πλοίων, τῶν καλλιτέρων τε καὶ μεγαλειτέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξέπλευσεν ἐνθάδε εἰς τὰ παράλια τοῦ Κυανοῦ κόλπου ἐκ Μακεδονίας. Καταστάς δὲ εἰς πολιορκίαν, καὶ πανταχόθεν πολιορκῶν ὁπότε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης ἐπὶ ἐν ὀλίκληρον ἐξάμηνον, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὴν ὑποτάξῃ καὶ νὰ τὴν κυριεύσῃ διὰ τε τὴν ἡρωϊκὴν πρῶτον ἀντίστασιν καὶ ἄμυναν τῶν κατοίκων, καὶ τὴν εἰσέτι ἔλλειψιν τότε τῶν πολιορκητικῶν μηχανῶν, πρόσθες δὲ καὶ διὰ τὰ Κυκλώπειά της τείχη, τὰ ὅποια οὐ μικρὸν τὴν ἐξησφάλιζον κατὰ πάσης πλεονεξίας τυχοδιωκτῶν, μένεα πνέων ὁ πλεονέκτης καὶ ἄρπαξ ἐκεῖνος τυχοδιώκτης, ὁ ἀσυνείδητος καὶ παρανομώτατος, ἀφορίζων τε καὶ λυσσῶν, ἐπειδὴ κατ' οὐδένα τρόπον ἰδύνατο νὰ τὴν ὑποτάξῃ, οὔτε διὰ τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλων, οὔτε διὰ τῆς πολεμικῆς του ἐμπειρίας, ἄλλως πως ἐσκέφθη ὁ πλεονεκτίστατος νὰ τὴν ὑποτάξῃ· νὰ στενοχωρήσῃ δηλαδὴ τοὺς ἐντὸς τῶν Κυκλωπειῶν τειχῶν ἐγκλεισθέντας Κυκνούς διὰ τῆς δίψης· διότι ἀφοῦ διὰ τῆς πολεμικῆς ἐμπειρίας καὶ δυνάμεως δὲν ἠδυνήθη νὰ τοὺς ὑποτάξῃ, ἀλλ' οὐδὲ διὰ τῆς πείνης, ὡς ἔχοντας ἐντὸς τῶν τειχῶν παμπλείστας τροφὰς, ἐσκέφθη, ὅτι θὰ δυνήθῃ νὰ κατορθώσῃ τὸν σκοπὸν του διὰ τῆς δίψης, μηδὲ ὁλως τῶν ἐγκλεισθέντων δυνήθησόμενων νὰ ἀντιστῶσι εἰς τὴν δίψαν. Ἀναστρέψας οὖν ὁ ἀλιτήριος ἀλλαχόσε τὰ ὕδατα, κτηνάγκασε τότε νὰ παραδοθῶσι, καὶ οὕτως ἀνοίξαντες τὰς ἄλλως ἀπορρήτους πύλας τοῦ τείχους, τὸν ὑπεδέχθησαν. Ὁ δὲ κατ' ἐκείνιον λίαν ὀργιζόμενος, καὶ μένεα πνέων διὰ τὴν τοσαύτην πολυχρόνιον ἡρωϊκὴν των ἄμυναν καὶ ἀντίστασιν, εἰσελθὼν τότε εἰς τὴν πόλιν οἰκνεῖ νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος, συνέλαβεν ἅπαντας τοὺς ἄνδρας, καὶ κατέκλεισεν αὐτοὺς ἐν τινι λίαν μεγίστῃ καὶ εὐρυχωροτάτῃ εἰρακτῇ μέτρῃ τινὸς ὠρισμένης δικασίμου ἡμέρας, καθ' ἣν ἐμελλεν ὁ παράνομος καὶ ἀσυνείδητος πλεονέκτης

νά τοὺς ἐξαγάγῃ τῆς εἰρκτῆς, καὶ νά τοὺς τιμωρήσῃ αὐστηρότατα, τοὺς μὲν θανατόνων, τοὺς δὲ ἐξορίζων, καὶ ἄλλους ἄλλως.

§. 34. Κρατουμένων δὲ τῶν ἀνδρῶν ἐν τῇ εἰρκτῇ ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, καὶ τῆς θέσεως τῶν γυναικῶν οἰκτρᾶς καὶ ἀπελπιστικῆς καταστάσεως, μηδὲν δυνάμενων νά πορίζωνται ἄνευ τῶν ἀνδρῶν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα, οὔτε γεωργεῖν δυνάμεναι, οὔτε γινώσκουσι, οὔτε ἀποχειροβίωτοι οὔσαι παντάπασι κατὰ τὰς χωρικὰς γυναῖκας, ἀλλ' οὔσαι φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀνεπτυγμέναι, μεμορφωμένοι καθὰ εὐγενεῖς τῷ ὄντι· μὴ δυνάμενων, λέγω, ἄλλως πως ἄνευ τῶν ἀνδρῶν νά πορίζωνται τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐν τοιαύτῃ τε ἀπελπιστικῇ καταστάσει καταστκῶν, οὐδεμίαν τε ἄλλην ἐλπίδα ἀπαλλαγῆς οὐδαμῶθεν προβλεπουσῶν, τὸ ἐξῆς βίψοκίνδυνον μὲν, ἀλλὰ καὶ λίαν φρονιμώτατον σόφισμα καὶ στρατήγημα ὑπ' αὐτῶν τεκταίνεται· ἐγνώσαν νά βίψοκινδυνεύσωσιν ὁμοθυμαδὸν ἅπανται, καὶ νά μιμηθῶσι τὸ περιεχόμενον τῆς Σπαρτιάτιδος παράδειγμα, γυναικός, ἣτις ἀποστέλλουσα τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ἐγχειρίζουσα πρὸς αὐτὸν τὴν πολεμικὴν ἀσπίδα, τῷ ἔλεγεν, ἀῆ τάν, ἢ ἐπὶ τάν· δηλαδή ἢ ταύτην τὴν ἀσπίδα νά φέρῃς ὀπίσω, υἱέ μου! σωθεῖς ἐκ τοῦ πολέμου ὡς νικητής· ἢ ἐπάνω εἰς αὐτὴν νά σὲ φέρουν νεκρὸν θανατωθέντα· ὁμοίως καὶ αὐταὶ συνεφώνησαν ὁμοθυμαδὸν, καὶ ἀπεφάσισαν, ἢ καὶ τοὺς ἀνδρας καὶ συζύγους των νά σώσουν, ἢ καὶ αὐταὶ νά συναπελπισθῶσι μεθ' ἐκείνων. Καὶ τοιοῦτον σχέδιον συλλαβοῦνται, καὶ σκοπόν, ἐσπευσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπανται πρὸς τὸν ἀρχιδεσμοφύλακα, καὶ δὴ πλησιάσασαι αὐτῷ, τὸν παρακλοῦσι καὶ τὸν καθικετεύουσιν ἅπανσαι συγκινητικώτατα νά λάβῃ πρὸς αὐτὰς οἶκτον καὶ συμπάθειαν, καὶ νά τὰς ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δεσποτηρίου, καὶ νά εἰσέλθωσι πρὸς μικρὰν τινα ἐπίσκεψιν τῶν συζύγων των. Ὁ δὲ ἀρχιδεσμοφύλαξ εἶτε φιλανθρωπία καὶ συμπαθεῖα συγκινηθὲς τε καὶ καμφθεὶς ὑπὸ τῶν δεήσεων καὶ παρακλήσεων ἐκείνων, πιστικῶν

γὰρ περὶ πόλιν τὸ γυναικεῖον φύλον, εἶτε καὶ δωροδοκηθεῖς, εἰσήγαγεν αὐτὰς χωρὶς τινος παντάπασι ὑπονοίας, ὡς δοκεῖ, καὶ παραμικρῆς ὑποψίας· τί γὰρ καὶ ποιήσουσιν ἀσθενῆ ὄντα, γυναικες δηλαδή.

§. 35. Αἱ δὲ εἰτελθούσαι καὶ ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα περίπου, ὡς ἔστιν εἰκάσαι συνοικίασσαι μετὰ τῶν συζύγων των ἐν τῇ εἰρκτῇ, ἀναγκαζόμεναι τε, ὡς δοκεῖ ὑπὸ τοῦ ἀρχιδεσμοφύλακος, φοβουμένου, μήποτε ἐπιστῆ ἢ δικάσιμος ἐκείνη ἡμέρα, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἠγνόει, ἀναγκαζόμεναι λέγω νά ἐξέλθωσι πλέον ἀπὸ τὴν εἰρκτῆν, καταπέιθουσιν αἱ κυραὶ τοὺς συζύγους των νά μεταμφιεσθῶσιν, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν νά ἐνδυθῶσι τὰ φορέματα τῶν γυναικῶν καὶ νά ἐξέλθωσι τῆς εἰρκτῆς καὶ νά δραπετεύσωσιν ὅπου δύνανται πρὸς σωτηρίαν των, ἐκεῖνοι δὲ μεταμφιεσθεῖσαι τὰ φορέματα τῶν ἀνδρῶν, νά μένωσιν ὡς ἄνδρες ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ὑπερ καὶ ἐγέετο, καὶ τὸ γυναικεῖον αὐτὸ σόφισμα καὶ στρατήγημα ἐπέτυχε πληρέστατα· ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες ἐξελθόντες οὕτω μεταμφιεσμένοι ὡς γυναικες ἠλευθερώθησαν πάραυτα ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον αὐτοῖς κίνδυνον· αἱ δὲ γυναικες αἱ παντὸς ἐπαινοῦ καὶ ἐγκωμίων ἄξιαι, τὴν τρομερὰν ἐκείνην κόθειρξιν, καὶ ἐπικίνδυνον περιουσιμὸν ὑφιστάμεναι καὶ ἀνεχόμεναι χάριν τῆς σπανιωτάτης καὶ πρωτοφανοῦς ἐκείνης ἀρετῆς τῶν γυναικῶν, τῆς φυλανδρίας, λέγω, δικαιοτάτα παρὰ πάντων ἐπηνέθισαν καὶ ἐνεγκωμιώσθησαν καὶ τότε καὶ τῶρα, καὶ διὰ παντὸς ἐν τῷ μέλλοντι θέλουσιν ἐγκωμιάζονται καὶ ἐπαινοῦνται, καθὼς καὶ τότε ἐπηνέθισαν καὶ ὑπερβολὴν ἔπειτα παρὰ τοῦ καθεύξαντος τοὺς ἀνδρας των Φιλίππου κα ἐτιμήθησαν βασιλικῶς· διότι ὁ Φίλιππος οὗτος, ὅτε κατ' ἀρχὰς ἐξῆλθον τῆς φυλακῆς καὶ εἶδε γυναῖκας μεταμφιεσμένας ἀνδρικῶς ἐσκόλλησε καὶ τοσοῦτον ἐξεμάχη καὶ ἐξηγοιῶθη κατ' ἐκείνων ὡς λέων ὠρούμενος, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον λωφίσαντος τοῦ ἀγριωτάτου θυμοῦ του, καὶ εἰς ἐαυτὸν ἐλθὼν, οὐ μόνον δ. ἀ τὴν τοιαύτην των

φιλανδρίαν καὶ ἀγάπην τῶν συζύγων των τὰς ὑπερπένησεν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὑπερβολὴν σφόδρα τὰς ἐτίμησε, φιλοδωρήσας ἀπάσας ἀπὸ ἓν χρυσοῦν νόμισμα, ὡς φησιν ὁ τῆς Χαϊρωνείας βλαστός, ὁ ἀληθέστατος μετὰ Χριστὸν ἱστοριογράφος Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ ἀρετῆς γυναικῶν πολυτιμώτατον του σύγγραμμα, ἀλλὰ καὶ μέχρι συντελείας τῶν αἰῶνων δὲν θέλουσι παύσει νὰ ἀπαικῶνται παρὰ πάντων τῶν εἰδότην καὶ ἐπισταμένων νὰ ἐκτιμῶσι τὴν ἀρετὴν ταύτην τῆς φιλανδρίας τῶν γυναικῶν, διότι ἅμα ὑπέστη ἡ προσδιωρησμένη ὑπὸ τοῦ πολιορκητοῦ ἐκείνου Φιλίππου δικάσιμος ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ πολιορκητὴς προὔκειτο νὰ ἐξαγαγῆ τῆς φυλακῆς ἐκείνης τοὺς ἐγκεκλεισμένους ἐκεῖ ἄνδρας τῆς Κίου, διὰ νὰ τιμωρήσῃ ἕκαστον τῶν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀνδρικῶς τε καὶ ἡρωικῶς ἀνθισταμένων τε καὶ ἀμυνομένων αὐτῷ Κιανῶν, ἐπιβάλλων ἐκάστῳ τὴν ἀναλόγως πρέπουσαν ἐκεῖ φ. ποινὴν καὶ τιμωρίαν, αἰφνης καὶ παρὰ πᾶσάν του προσδοκίαν γυναικῆς ἀντὶ ἀνδρῶν ἰδὼν μετμηφισμένης ἀνδρικῶς, παρὰ τε τοῦ ἀρχιδεσμοφυλάκου τὸ ἀγγινοῦστατον ἐκεῖνο γυναικεῖον σόφισμα καὶ στρατήγημα μαθῶν, ὅπερ κἄκεῖνος μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης ἠγνόει, καίτοι ὁ πολιορκητὴς Φίλιππος ἔπρεπε νὰ τὰς τιμωρήσῃ αὐστηρότατα διὰ τὸν ἐμπαιγμὸν αὐτὸν, οὐ μόνον, ὡς εἴρηται ἀνωτέρω, ἀνεξίκακος ὕστερον ἐφάνη εἰς ἐκείνας διὰ τὴν πρωτοφανῆ ἐκείνην ἀρετὴν τῆς φιλανδρίας τῶν Κιανῶν γυναικῶν, ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρεπέστατα, ὡς πρέφην, καὶ βασιλικῶς φιλοδωρήσας ἀπάσας, τὴν μὲν πόλιν Κίον τῷ τότε τῆς Προυσίας βασιλεῖ Προυσίᾳ ἐδώρησατο, αὐτὸς δὲ ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθε.

§. 36. Ὁ δὲ Προυσίας παραλαβὼν παρὰ Φιλίππου τὴν Κίον εἰς τὴν κάτοχὴν του, κατ' ἀρχὰς μὲν Προυσιὰδα τὴν μετωνόμασεν ἐκ τοῦ ὀνόματός του, μετὰ τὸν θάνατόν του ὅμως ἐπανέλαθε ν. αὐτὴς τὸ ἀρχαῖόν της ὄνομα Κίος, ὅπερ ἄχρι τῆς σήμερον διατηρεῖ. Ταῦτα, εἰλταται πατριῶται! καὶ φιλεῖστορες, μᾶς ἐ-

ξιστορεῖ ὁ φιλαλήθης Πλούταρχος εἰς τὸ περὶ ἀρετῆς γυναικῶν λαμπρότατον καὶ πολυτιμὸν του σύγγραμμα, ὅστις μάλιστα προσθέτει ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐν διαστήματι ἐξακοσίων ἐτῶν δὲν εὐρέθη ἐνταῦθα ἐν Κίῳ, οὐδὲ ἀνεφάνη ἐν Κίῳ ἄτιμος γυνή. Καὶ τοιαύτη φίλτατοι μοι πατριῶται! ὑπῆρξεν ἡ ἀποικία τοῦ περιφημοῦ ἐκείνου προπάτορός μας, Ἀργοναύτου ἥρωος Κίου. Εἰς τὸ ἐξακοσιοστὸν ὅμως καὶ ἐξηκοστὸν τέταρτον ἔτος πρὸ Χριστοῦ καὶ δευτέρα ἀποικία πάλιν ἐνταῦθα ἐγένετο ἐκ τῆς Μιλήτου, πατρίδος τοῦ φιλοσόφου Θάλητος, καὶ καθιδρυτοῦ τῆς Ἰωνικῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς, ἥτις ἦτο πόλις τῆς ἐν μικρῇ Ἀσίᾳ Ἰωνίας, πλησίον σχεδὸν κειμένης τῆς νῦν Ἐρέσου.

§. 37. Αὕτη ἡ Μίλητος οὐ μόνον διὰ τὸ μέγα πάλαι ἐμπόριόν της κατέστη περίφημος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς πολλὰς της ἀποικίας, αἵτινες ἀριθμοῦνται περὶ τὰς 80 εἰς διάφορα μέρη. Συγχρόνως μάλιστα μὲ τὴν ἐξ αὐτῆς τῆς Μιλήτου δηλαδὴ, δευτέραν ἀποικίαν ἐνταῦθα, εἰς Κίον δηλαδὴ, ἐγένοντο καὶ ἄλλαι τρεῖς ἐν τῇ βορείῳ πλευρᾷ τοῦ Εὐξείνου Πόντου· μία ἡ ἐν Ἀγγιᾷ, δευτέρα ἡ ἐν Σωζοπόλει καὶ τρίτη ἡ ἐν Μεσημβρίᾳ. Διὰ τοῦτο καὶ αἱ τρεῖς αὗται κωμοπόλεις τὰ αὐτὰ ἔχουσι μὲ τὰ ἡμέτερα, τὰ Κυανὰ δηλαδὴ, ἔθιμα, ἦθη καὶ προφορὰν, καθὼς αὐταῖς ὄψεσι καὶ ἀκοαῖς καὶ εἶδον καὶ ἤκουσα ἐπὶ ἐξαετίαν ἐκεῖ ἐν Αἰγγιᾷ, δηλαδὴ διδάσκων ἐκεῖ. Ὅστε ἡ φιλότατη αὕτη ἡμῶν πατρίς Κίος ἀοιμειῖ ἡλικίαν ἐπάνω κατὰ ἐπέκεινα τῶν 3000 ἐτῶν ἀπὸ τῆς πρώτης ἀνεγέρσεώς της καὶ ὑπάρξεως· διότι ἐὰν ὑπολογισθῆ ὁ χρόνος τῆς πρώτης ἀνεγέρσεώς της καὶ συστάσεως ὑπὸ τοῦ Ἀργοναύτου ἐκείνου ἥρωος Κίου πρὸ 500 ἐτῶν ἀπὸ τῆς δευτέρας ἀποικίας, ἥτις ἐγένετο, ὡς προείρηται, ἐπὸ τῆς Ἰωνικῆς πύλειος Μιλήτου κατὰ τὸ 664 ἔτος π. χ. τότε ὁ σύμπας χρόνος τῆς ἡλικίας της ἀναβίνει μέχρι σήμερον εἰς 3000 καὶ 54 ἔτη· διότι ἂν ὁ π. χ. ὑπολογισθῆ 1164 ἔτη καὶ τῶν δύο ἀποικιῶν, ἐ δὲ μετὰ

Χριστὸν 1890, τότε φιλιτατε ἀναγνώστα, καθορᾶς, ὅτι ἅπας ὁ χρόνος τῆς ἡλικίας τῆς παμφιλτάτης ἡμῶν πατρίδος Κίου ἀναβαίνει ἀναντιρρήτως εἰς 3054 ἔτη μέχρι σήμερον.

§. 38. Τοιαύτην οὖν ἀρχὴν λαχούσης κατ' ἀρχὰς τῆς παμφιλτάτης ἡμῶν πατρίδος Κίου καὶ τοιούτους κτίτορας καὶ δομητορας κεκτημένης ἀνέκαθεν, τοιουτοτρόπως τε περικυκλωθείσης καὶ ἐξουτραλισθείσης ὑπὸ παντάπασιν ἀκαταμαχίῳ κυκλωπέων τεχνῶν, ὡς προεφίεται, τοιούτους τε σφοῦς καλλιτέχνους καὶ ἐπιστήμονας ἀνδρας εὐτυχησάσης νὰ κατέχη ἐν τοῖς κόλποις της. ὡς ἐκ τῶν τυχαίων ἀνακαλύψεων τῶ ἐν αὐτῇ ἀριστουργημάτων δέδεικται, ἅτινα ἐν τοῖς προηγουμένοις ἀρκοῦνται; ἐξιστόρηται, καὶ ἐκ τῆς κατὰ Πλούταρχον πολυεπίσης τῆς ὑπὸ Φιλίππου καὶ τῆς ἡρωϊκῆς ἀμύνης τῶν κατοίκων δεδήλωται, ἐκ τε τῆς σπανιοτάτης ἀρετῆς τῶν Κυωνῶν γυναικῶν ἀδύνατον ὄντως ἦδη ἀποβαίνει νὰ μὴ ὑπῆρχεν ἐναυθία καὶ ἀνάλογος τῶν προμνησθέντων πολιτισμῶς, καὶ κατὰ συνέπειαν, ἔντεχος λίαν, φιλοσοφικῆ τε καὶ ἐπιστημονικῆ ἀνάπτυξης καὶ μόρφωσης τῶν ἀρχαιοτάτων ἐκείνων κατοίκων τῆς παλαιότητος ἐποχῆς, καθὼς καὶ πρό τινων τυχαίως καὶ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις προσφάτως εἶδομεν ἀνακαλυφθέντα διάφορα πολιτισμοῦ τεκμήρια. Ἐκ τούτων οὖν ἀπάντων ἄνευ τινος ἀπταμῦν καὶ ἀμφιβολίας δύναται τις νὰ εἰκάσῃ μετὰ θετικότητος καὶ νὰ διαβεβαιώσῃ μάλιστα τὸν ἐπιχωριάζοντα πάλαι πολιτισμὸν, καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τῶν ἀρχαιοτάτων τε καὶ παλαιότατων ἐκείνων κατοίκων τῆς πάλαι λαμπροτάτης καὶ εὐδαιμονεστάτης πόλεως Κίου.

§. 39. Τοιαύτην οὖν ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεώς της, φιλιτατε πατριῶται! ἡ περιλημμένη ἡμῶν αὐτῆ πατρίς. Καὶ τοιαύτην τεχνικωτάτην καὶ ἐπιστημονικὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν κητύχησεν νὰ ἔχωσιν οἱ προπάτορες καὶ πρόγονοι ἡμῶν ὡς ἐκ τῶν προεφειμένων δεδήλωται. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἦδη αἶσχος ἡμῶν

τοῖς ἀπογόνοις τῶν λαμπροτάτων ἐκείνων καὶ εὐγενεστάτων, πεπολιτισμένων τε λίαν προπατόρων καὶ προγόνων νὰ μὴ θέλωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ τοὺς μιμηθῶμεν; δὲν εἶνε λοιπὸν μέγα ἡμῶν πταίσμα νὰ γινώμεθα παῖγιον παιδαριώδες μικροφιλοτιμίας, καὶ νὰ ἀλληλομαχῶμεν ἀκόρτως, καθεύδοντες ὡς ὑπὸ Μανδραγόραν, τρὸς βλάβην μας ἠθικὴν καὶ ὕλικήν; δὲν εἶνε αἰσχύνῃ μας νὰ γινώμεθα παῖγιον, ὅποτε ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἀκόμη τῶν αἰοδίων γονέων μας τὸ καύχημα τῆς Βιθυνίας ὑπῆρχεν ἡ φίλη μας αὐτῆ πατρίς, καθὼς χθίζατε καὶ πρώϊζα, καθ' Ὅμηρον εἶπεῖν ἡ κορωνίς καὶ ἡ Ἐστία ὑπῆρχε τῶν Μουσῶν, τὰ ὅποια ἐπήγαζον ἀπὸ τὰ εὐγενῆ καὶ πλήρη πατριωτισμοῦ αἰσθήματα τῶν αἰοδίων γονέων σας.

§. 40. Αἰδῶς ἀργεῖν! αἰδῶς ἀδελφοί, καὶ τέκνα παμφιλτάτα τῶν εὐγενῶν ἐκείνων προγόνων καὶ προπάππων μας, τοῦτε Ἀργοναύτου ἥρωος Κίου, καὶ τοῦ ἐτέρου φιλοσόφου Θάλητος! ἀσύγγνωστος ὑπάρχει ἀμορτία, φιλιτατε πατριῶται! νὰ μὴ δυνάμεθα μίαν στιγμὴν νὰ ἀναψῶμεν, καὶ νὰ αἰσθηνθῶμεν τίνων προγόνων ἀπόγονοι εἴμεθα! Ἐβῶμεν πλέον τὰ ἐκ μικροφιλοτιμίας ταῦτα μικρόβια, τὰ ὅποια καταβ.θρώσκουσι τὴν φιλοπατρίαν ἡμῶν, μὴ εἶοντα νὰ λάθωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν κίνδυνον τῆς ἀλληλομαχίας μας, ὅστις μᾶς ἐπαπειλεῖ νὰ μᾶς καταστρέψῃ καὶ ὕλικῶς καὶ ἠθικῶς, καὶ νὰ καταστῶμεν χεῖρονες τοῦ ψωμοζήτου Ἰθακῆσιου Ἴρου. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς θρησκείας ἡμῶν, ὅστις διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ὑπέστη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα βάσανα, ἃς συμφιλιωθῶμεν διὰ τὴν ἱερὰν κόνιν τῶν αἰοδίων γονέων μας! ἃς ἔλθωμεν εἰς ἑαυτοὺς ἅπαντες μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, πλούσιοι καὶ πένητες, καὶ λάθωμεν ὑπὸ σπουδαίαν ἔποψιν τὰ τε ἀγαθὰ, καὶ τὰ λυπερὰ, καὶ τότε εἶμαι εὐελπὶς ὅτι θέλει ἀναλάβῃ πάλιν ὁ χρυσοῦς αἰὼν τῆς πατρίδος, καὶ θέλωμεν λαμπρυνθῆ κατὰ πάντα ὕλικῶς τε καὶ ἠθικῶς χωρὶς πάσης ἀντιλογίας, ἐν ἅπαντες, ὡς προεῖπον, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι, συμφιλιωθῶμεν

ἀδελφικῶς, καὶ συνδεθῶμεν μετὰ τὸν ἀδιάρρηκτον δισμὸν τῆς ἀδελφικῆς ὁμονοίας καὶ ἀγάπης.

§. 41. Συνδεθῶμεν, ἀδελφοί! πρὸς ἀλλήλους, ὅπως καὶ οἱ ἀοιδίμοι γεννήτορές μας, οἵτινες γλοῖαν ἀνεκλάλητον χαρῆσονται, εἴ τις αἰτίσῃσι τοῖς ἀπελθοῦσιν ὑπάρχει, ὅπως καὶ ὁ πλουτοδότης δημιουργὸς ἀφθόνως μᾶς ἐπιδαφαλεύσῃ τὰ ἀγαθὰ του ἐν τε τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ πλούσια τὰ ἐλέη του μᾶς ἐπιχορηγήσῃ· ναὶ! ναὶ! φίλιτατοί μου πατριῶται! διότι ἐν τῷ παρόντι βίῃ οὐδὲν ἄλλο τερπνότερον, καὶ ὠρελιμώτερον ὑπάρχει, εἰμὴ τὸ νὰ συνοικῶσιν οἱ κάτοικοι καὶ ἀδελφοὶ μιᾶς οἰκίας, καθὼς καὶ μιᾶς πατρίδος καὶ κοινότητος, ἡγορημένοι καὶ συνδεδεμένοι ἀδελφικῶς, ὅπως μᾶς ἐντέλλεται τοῦτο καὶ μᾶς παραγγέλλει καὶ αὐτὸς ὁ πρηνεστάτος Δαθιδ λέγων αἰδοῦ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοκεῖν ἀδελφούς, (καὶ συμπολίτας) ἐπὶ τὸ αὐτόν· διὰ τί; εἰν τούτῳ γὰρ Κύριος ἐπιγγελατο ζωὴν αἰώνιον! ἀκούετε! ἀκούετε! ἀγαπητοί;

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

§. 42. Ἐκ τῆς ἀπ' ἀρχῆς οὖν μέχρις ὧδε ἱστορικῆς ἐκθέσεως καὶ διηγήσεως περὶ τοῦ πρωτίστου κτίτορος καὶ δομητορος τῆς πάλαι περιφήμου ταύτης πόλεως Κίου, ἐκ τῆς γενναιοτάτης ἀμύνης καὶ ἀντιστάσεως τῶν προπατόρων ἡμῶν, καὶ ἡρωικῶν προγόνων ἐναντίον ἐκείνου τοῦ πλεονέκτου καὶ ἄρπαγος Φιλίππου τοῦ ἐσχάτου καὶ τελευταίου βασιλέως τῆς Μακεδονίας, ὅστις δι' οὐδένα ἄλλον ἀποχωρῶντα λόγον καὶ δίκαιον ἀφορμὴν ἐξέπλευσεν ἐνθάδε, ἀλλ' ἀδίκως καὶ παρὰ πάντα νόμον, θετὸν τε καὶ ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἐκ μόνης τῆς φιλαρπαγῆς καὶ πλεονεξίας του μετ' αὐτοῦ στολόν, δι' οὗ ἐπὶ ἐν δολοκλήρον ἐξάμηνον ἐπολιόρκει διὰ τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ματαίως ὅμως καὶ ἀνωφελῶς τὴν ἐπολιόρκει. Ἐκ τῆς ἱστορικῆς, λέγω, ἐκείνης ἐκθέσεως, καὶ τῆς ἀμερολήπτου διηγήσεως τοῦ ἀληθεστάτου ἐκείνου συγγραφέως τῆς Χαιρωνείας Πλουτάρχου περὶ τῆς σπανιοτάτης τῷ ὄντι ἐκείνης ἀρετῆς, τῆς φιλανδρίας δηλονότι τῶν Κιανῶν γυναικῶν, τὴν ὁποίαν οὐ μόνον ὁ χαριέστατος καὶ ἀληθέστατος ἐκεῖνος ἱστορικὸς Πλούταρχος ἐκθειάζει ἐντὸς τοῦ περὶ ἀρετῆς γυναικῶν πολυτιμοτάτου συγγράμματός του, ἀλλὰ καὶ ὁ πολιορκητὴς τῆς Κίου Φίλιππος ἐκεῖνος ἐτίμησε καὶ ἐβράβευσε κατ' ἐκεῖνο τὸ θρυλλούμενον ἀπύφθεγμα τὸ κηρύττον καὶ ἀποφαινόμενον ἀμερολήπτως αἰθε καὶ πολέμιος θαυμάζειν ἀνδρὸς ἀρετὴν! »

§. 43. Ὁ πολιορκητὴς οὗτος τῆς Κίου, καίτοι μένεα ἔπνεε κατὰ τῶν φιλάνδρων Κιανῶν γυναικῶν, ὡς ματαιωσαῶν, καὶ ἐκμηδενισαῶν τὴν πρόθεσιν τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον

εἶχε περὶ τῆς αὐστηρᾶς ποινῆς καὶ τιμωρίας τῶν συζύγων των, μετ' ὀλίγον ὁμως λωφῆσαντος τοῦ θυμοῦ του κατὰ Πλούταρχον, οὐ μόνον δὲν τὰς ἐτιμώρησε διὰ τὸ ματαιώσασαν τὸν σκοπὸν τοῦ στρατήγημα, ἀλλὰ καὶ μεγαλοπρεπέστατα τὰς ἐτίμησε, φιλοδωρήσας ἀπάσαις ἀνὰ ἓν χρυσοῦν νόμισμα. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως οὖν τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Κίου περὶ τῆς λίσαν ἐντέχνου καὶ ἐπιστημονικῆς καταστάσεως αὐτῶν, καὶ διανοητικῆς των ἀναπτύξεως καὶ μορφώσεως ὡς ἐκ τῶν τυχαίων ἀνακαλύψεων παλαιῶν τε καὶ προσράτων, καὶ τῶν πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους ἀνακαλυφθέντων ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου καὶ γενναιοτάτου χιλιάρχου Τερήκ-πεη γενομένων ἀνασκαρῶν δέδεικται. Ἐξ ἀπάντων οὖν, λέγω, τούτων κατὰδηλον καθίσταται, ὅτι οὐ μόνον οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Κίου τοσοῦτον ἔντεχνοι καὶ ἐπιστήμονες ὑπῆρξαν καὶ φιλοπάτριδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀοιδίμοι γεννήτορες ἡμῶν, οἵτινες εἰλικρινῶς πατρῴζοντες, παρηκολούθουν ἀκριβῶς τὰ ἔχνη ἐκείνων, καὶ τὰ πλήρη πατριωτισμοῦ αἰσθήματα ἐμιμοῦντο, δι' ὧν καὶ τὴν πατρίδα πολλάκις ὠφέλησαν καὶ ἐτίμησαν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀοιδίμου δικητοῦ τῆς πατρίδος ἡμῶν Καρακιόζ-ἀγά. Ὅσοι ὁμως τὴν σήμερον καυχῶνται, ὅτι εἶνε ἀπόγονοι μὲν ἐκείνων τῶν Ἀρχαίων, τέκνα δὲ τῶν πρὸ μικροῦ τὸ ζῆν ἐκμετρησάντων, πολιτεύονται ὁμως ἰδιοτελῶς, καὶ πρὸς μόνον τὸ ἴδιον καὶ ἀτομικὸν των ὄφελος, ἀπερὶ ὄνου τε σκιάς» τὸ δὴ λεγόμενον, μάχονται πρὸς ἀλλήλους, οὗτοι δὲν δικαιοῦνται οὔτε ἀπόγονοι τῶν Ἀρχαίων ἐκείνων, εἰς ὧν τὰς φλέβας οὐδὲ ρανίς Ἀργοναυτικοῦ αἵματος κυκλοφορεῖ, ἀλλ' οὐδὲ σωτήριον ἔχνος τῶν ἀοιδίμων γονέων των πατριωτισμοῦ ἀναφαίνεται ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, νόθοι εἰσιν οὗτοι καὶ ἀλλότριοι τῆς λαμπροτάτης

ἐκείνης καταγωγῆς, καὶ ἀνάξιοι τῆς φιλοπατρίας τῶν γονέων των, οἵτινες ἐτίμησαν καὶ ὠφέλησαν τὴν πατρίδα πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν εἰσέτι ἡμῶν, ὡς θεωρούμεν ἀποκρινήματα ζύμης ἀγενεστάτης, ὡς Φοῖβος Ἀπόλλων ἀξιοῖ, καὶ Θέμις ἡ δέσποινα δικαιοῖ.

Ἐγγραφορ ἐν Κίῳ τῇ 21 Αὐγούστου 1890.

X. K. KOKKINAKHS

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ὁ Ἅγιος Νικαίας κύριος Ἱερώνυμος Σώματα	5.
Ὁ Ἅγιος Προύσης κύριος Ναθαναήλ	» 5.
Ὁ Ἅγιος Νικομηδείας κύριος Φιλόθεος	» 5.
Ὁ Ἅγιος Ἐλειθερουπόλως κύριος Διονύς.	» 5.
Ὁ τοῦ Ἁγίου Νικαίας Ἀρχιδιάκονος κ. Ἱερώνυμος	3.
Ὁ τοῦ Ἁγίου Νικαίας ὑπάλληλος κ. Ἀλέξ. σώμ.	2.
Ὁ κύριος Διονύσιος Ἡγούμενος τῆς ἐν Κίῳ Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ προφήτου Ἡλίου.	3.
Ὁ Προηγούμενος Ἰθρηίτης καὶ ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Νικαίας κ. Κύριλλος.	3.
Ὁ τοῦ Ἁγίου Προύσης Ἀρχιδιάκονος κ. Κωνσταντῖν. Ἀράβογλους.	2.
Ὁ κ. Σπυρίδων Ἰθρηίτης Ἱεροδιάκονος.	1.
Ὁ Πρωτοπρεσβύτερος κ. Ἐμμανουήλ.	1.
Ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος κ. Νικόλαος.	1.
Ὁ Αἰδεσιμώτατος Πρεσβύτερος κ. Γεώργιος.	1.
Ὁ Αἰδεσιμώτ. Πρεσβύτερος κ. Χ' Ἄνας. Βαλίδης.	1.
Ὁ Πανσιώτατος κ. Νίκανδρος.	2.

Τὰ ἔντιμα καὶ σεβαστὰ Μέλη τῆς ἐν Κίῳ Δημογερορίας.

Ὁ κ. Γεώργιος Σωτηρίου Γιαβάσογλους σώμ. 2.—Ὁ κ. Δημήτριος Λασκαρίδης, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς ἐν Κίῳ Δημαρχίας σώμ. 2.—Ὁ κ. Δημοσθένης Πινάτζης σώμ. 2.—Ὁ κ. Βασιλάκης Βλασιάδης σώμ. 2.—Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Λασκαρίδης σώμ. 2.—Ὁ κ. Βασίλειος Πινάτζης σώμ. 2.—Ὁ κ. Χρῆστος Τζάφου σώμ. 2.—Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Γιαβάσογλους σώμ. 2.—Ὁ κ. Περιστεράκης Δανιὴλ σώμ. 2.

*Οἱ ἐλλογιμώτατοι διδάσκαλοι τῆς ἐν Κίῳ Ἑλληνικῆς
Σχολῆς.*

Ὁ διευθυντὴς κ. Νικόλαος Γενναρόπουλος σώμ. 2.—Ὁ κ. Κωνσταν. Μαρφόγλους σώμ. 2.—Ὁ κ. Κωνσταν. Εὐστρατιάδης σώμ. 2.—Ὁ κ. Ἐρμανουὴλ Ἀνδρουῆστας σώμ. 2.—Ὁ ἀρχιγραμματεὺς τῆς ἐν Κίῳ ἱερᾶς Μητροπόλεως καὶ διδάσκαλος τῆς Ὀθωμανικῆς ἐν τῇ ἐν Κίῳ ἑλληνικῇ σχολῇ κ. Κωνστ. Ζῆκος σώμ. 2.—Ἡ διευθύντρια τοῦ ἐν Κίῳ παρθεναγωγείου κ. Ἀρτεμὶς Σπαθιώτου σώμ. 2.

Ὁ ἰατρὸς κ. Σπυρίδων Βερέτας σώμ. 2.—Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Φωτίου Παλληκαρόπουλος 1.—Ὁ κ. Ἀλέξανδρος. Ἰωαννίδης 1.—Ὁ κ. Δημοσθένης Κανακάρης φαρμακοποιὸς 1.—Ὁ κ. Νικολάκης Στεφανίδης 1.—Ὁ κ. Περικλῆς Στεφανίδου 1.—Ὁ κ. Γεώρ. Πινάτζης.—Ὁ κ. Κυριάκος Γεωργίου 1.—Ὁ κ. Ἀποστολάκης Καβουνίδης 1.—Ὁ κ. Γιάγκος Βλασιάδης 1.—Ὁ κ. Λάζαρος Σαρή Παλάση 1.—Ὁ κ. Ἀργιγένης Μιτυληνοῦ 1.—Ὁ κ. Μιχαὴλ Μιτυληνοῦ 1.—Ὁ κ. Ἀριστοφάνης Θεοδώρου Τζάλη 1.—Ὁ κ. Γεώργιος Κουζούνης 1.—Ὁ κ. Ἐμμανουὴλ Κουζούνης 1.—Ὁ κ.

Κωνστ. Καλπορτζῆ 1.—Ὁ κ. Ἀποστόλης Κιτιόγλους 1.—Ὁ κ. Μιλτιάδης Κουσκούκη 1.—Ὁ κ. Δημοσθένης Τζαλίκη 1.—Ὁ κ. Ζαφειράκης Γεραμαζῆ 1.—Ὁ κ. Δημοσθένης Φλωρέντος 1.—Ὁ κ. Βασίλειος Β. Προδρομίδης 1.—Ὁ κ. Ἀνανίας Χ' Σπαντονῆ 1.—Ὁ κ. Παναγιωτάκης Βαρίδης 1.—Ὁ κ. Λεοπόλδος Λούκιβιτζ 1.—Ὁ κ. Χρηστάκης Τουρτσουλημέζης 1.—Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Τιτόνη 1.—Ὁ κ. Μιχαὴλ Φαφούτας 1.—Ὁ κ. Ἱερεμίας Σπύρου Λουκᾶ 1.—Ὁ κ. Νικόλαος Γ. Τσωμᾶ 1.—Ὁ κ. Ἀλέξανδ. Φωτιάδης 1.—Ὁ κ. Ἀνδρῆκος Φωτίου 1.—Ὁ κ. Παναγιωτάκης Λασκαρίδης 1.—Ὁ κ. Ἀπὸστολος Τσουμούρογλους 1.—Ὁ κ. Γρηγόριος Δημητριάδης φωτογράφος 1.—Ὁ κ. Γιάγκος Τσερβένη 1.—Ὁ κ. Ἀλέξ. Γιαβάσογλους 1.—Ὁ κ. Μανωλάκης Πινάτση 1.—Ὁ κ. Πελοπίδας Καλαματσανοῦ 1.—Ὁ κ. Βασίλειος Ἰωάννου Καισαρεύς 1.—Ὁ κ. Ὀδυσσεὺς Ἀλέκου 1.—Ὁ κ. Δημήτριος Κωνσταν. 1.—Ὁ κ. Κωστῆς Βαφειδῆς 1.—Ὁ κ. Ν. Νέτζος 1.—Ὁ κ. Ζ. Δημητριάδ. 1.—Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Σωτηρίου Τζιφράχη 1.—Ὁ κ. Ἀλέκος Μέλια 1.—Ὁ κ. Τῆτος 1.—Ὁ κ. Νικολάκης Μαργαροῦς 1.—Ὁ κ. Θεόδωρος Παπῆα 1.—Ὁ κ. Νικολάκης Σκουλιῆ 1.—Ὁ κ. Βασίλ. Κουρεὺς 1.—Ὁ κ. Ἐλευθέριος Ἀρτοπώλης 1.—Ὁ κ. Δημήτριος Ἀποστολάκης Παπῆα 1.—Ὁ κ. Διογένης Μαγουλιᾶ 1.—Ὁ κ. Γεωργάκης Κεχαγιᾶ 1.—Ὁ κ. Ἐκτωρ Ἀποστόλου 1.—Ὁ κ. Χατζῆ Σοφοκ. 1.—Ὁ κ. Μιχαὴλ Βλασιάδης ἀρχιτέκτων 1.

Χατζῆ Γεώργιος Κῆος 1.—Δημήτριος Κουργιώτης 1.—Γιάγκος Τσερβένη 1.—Κωστάκης Πειζαδῆ 1.—Βασίλειος Παπανίκας Ἡπειρώτης 1.—Ἀθανάσιος Δημητρίου Προυσαεὺς 1.—Ἰπποκράτης Α. Κετήογλους 1.—Χατζῆ Πέτρος Κιουλάφογλους 1.—Ὁθων υἱὸς τοῦ Κιουλάφογλους 1.—Ἀλέξανδρος Σαρή Παλάση 1.—Κώτσος Ἡρωδιάδος 1.—Περικλῆς Ἀράπογλους 1.—Χρῆστος Παχύδης 1.—Δορυμέδων 1.—Παναγιωτάκης Παλάγκας 1.—Μάστρο Γιάννης Λάλαγκας 1.—Νικόλαος Βουτσᾶς 1.

Οἱ οἰκογένεια τοῦ Χ. Κ. Κοκκινάκη.

Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κοκκινάκη 1.—Ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ κ. Πηνελόπη 1.—Ὁ κ. Τιμολέων 1.—Ὁ κ. Θεαγένης 1.—Ὁ κ. Ἀναστάσιος 1.—Ἡ κ. Μαργιουρίτσα 1.—Ἡ κ. Καλλιόπη 1.—Ἡ κ. Ἀναστασία 1.—Ὁ κ. Κλεάν. Βασσαρόδης 1.—Ἡ κ. Εὐτέρπη 1.—Ἡ ἐγγόνη αὐτοῦ καὶ θυγάτηρ Μαργιου. Αἰμιλία 1.—Ὁ ἐγγονος αὐτοῦ καὶ υἱὸς Μαργιουρίτσας Κωνσταντῖνος 1.—Ὁ ἕτερος υἱὸς Γρηγόριος 1.—Ἡ νύμφη αὐτοῦ κ. Βιργινία 1.

SIEMANSCHE

10